

Pärskeitä

4|2013–2014 116 vuotta laatujournalismia

Penkkarit ja muuta tapahtunutta s. 4

Ressut Kiinassa s. 10

Robin Hoodia halailemassa s. 8

Pärskeitä

4 | 2013-2014

Sisältö

- 3 Pääkirjoitus
- 4 Tapahtunutta
 - Kuvakavalkadi menneeltä keväältä*
- 8 Ressut maailmalla: Nottingham
- 10 Ressut maailmalla: Kiina
- 11 Column in English
- 12 Kolumni
- 13 Sitsi-illallisilla Ressussa
- 14 Rosoiset ressumaikat
- 16 Kaupungit ja loma
- 18 Matematiikasta
- 20 Henkilöhaastattelu: Koulusihteeri
- 23 Hampaankolossa
- 24 Reseptit
- 26 Arvostelu: Tuuli nousee
- 28 IB Article
- 30 Runo
- 31 Novelli
- 32 Riemuressut
- 42 Sanottua
- 44 Sarjakuva

Lomalle siitä!

Taas on yksi kouluvuosi lopussa, kesä jo ovella ja lukuvuoden viimeisen Pärskeiden numeron aika. Tämä tuskansekaisella ilolla väännetty lehti on päätoimittajaurani ensimmäinen, ja tiedän ehdottomasti valinneeni oikean polun tähän tehtävään hakiessani. Kiitos uuden toimitussihteerin Nadjan, AD:n Kaisan ja mahtavan toimittajakunnan, on teillä jälleen kädessänne laatu-journalismia.

Lukion toista vuotta päättäessäni tulee kuluneesta ajasta mieleen kolme asiaa: opiskelu, suorittaminen ja ihmiset. Kaikki nämä ovat olleet tuomassa sekä iloa että surua, mutta nyt haluaisin puhua juuri suorittamisesta. Uskon, että meitä on koulussamme paljon: suorittajia, joiden elämä koostuu paljolti tehtävistä, tavoitteista, haasteista ja toki myös onnistumisista. Ressu on tehnyt ainakin minusta suorittajan. Vain kiitettävät arvosanat kelpaavat; pitää käydä töissä ja urheilla; toimittaa lehteä ja istua opiskelijakunnan hallituksessa; seurata kulttuuria ja maailman tapahtumia; saada jatkuvasti jotain aikaan. En osaa olla, jos minulla ei ole kiire, ja kaikki aika, jolloin en tee jotakin produktiivista, on hukkaan heitettyä. Vaikka tämä kuulostaakin ehkä hirveältä, nautin siitä. Tämä elämäntyöli ainakin tällä hetkellä sopii minulle hyvin, ja jokainen onnistuminen palkitsee. Stressikäyrä tosin saavuttaa välillä hyvinkin suuria y:n arvoja, eikä integroitakaan aina suju 5/5.

Kesälomalla pitäisi kaikkien kuitenkin edes yrittää rauhoittua, myös minun. Kaksi ja puoli kuukautta löhöilyä nimittäin takaa paremmat voimat aloittaa uusi kouluvuosi. Vaikka kaksi kesätyötä, kolme tentittävää kurssia, saliohjelma, vektorikursin kertausta ja minuuttiaikataulut voivatkin olla osa elämää kesällä, on se myös vuoden tärkeintä aikaa. Usein juuri kesällä tapahtuvat nimittäin ne spontaaneimmat jutut – kuten festareille aidan yli kiipeäminen –, jotka ovat ikimuistoisia.

Tässä lehdessä on tuttuja palstoja (Sanottua s. 42) ja matkakertomusten (Kiina s. 10, Nottingham s. 8) lisäksi ainutlaatuinen osio: vuonna 1964 valmistuneet ressut ovat pyytäneet meiltä artikkelia, jossa kerromme heidän ikioman ressutarinansa. Katsaus vuoteen 1964 osoittautui todella antoisaksi, joten hyppää sinäkin riemuressujen kyytiin sivulla 32.

Miina Virtanen

Päätoimittaja
Miina Virtanen

Toimitussihteeri
Nadja Kaukiainen

AD
Kaisa Mikkola

Toimittajat
Roosa Carnegie-Brown
Julia Harju

Pauli Kettunen
Laila Ketvel
Aleksi Lahikainen
Iida Lehto
Jasmin Mylläri
Sanna Rantahalvari
Benjamin Silvani
Juho Simola
Sofia Simola
Taru Tissari
Hilda Uusitalo
Jesse Verkkoperä

Kuvittajat
Anssi Arminen
Roman Beletski
Niki Marathia
Visa Mäkeläinen

Taittajat
Emilia Kumpulainen
Jonna Rajala
Eemu Vento

Ohjaava opettaja
Tiia Tempakka

Sähköposti
parskeita@gmail.com

Julkaisija
Ressun lukio
PL 3809
00099 Helsingin kaupunki

Taphtunutta

Ressutalentissa vedettiin jänistä hatusta

Myös opettajat Jukka Hatakka ja Jarkko Jänis esittelivät taitojaan

Talentkilpailun voitti Miika Rosvall, onnittelut!

Kulttuuriviikolla opiskelijat nauttivat vohvilan antimista ja hulluttelivat kasarityyliin

Penkkaripäivänä abiturientit saivat juhlia lukuloman alkamista. Meno rekoissa oli villi ja karkit lentelivät.

Ressun kakkoset panivat jalalla koreasti Wanhojen tansseissa helmikuussa

Terveisiä Nottinghamista!

Ressujoukko lähti valloittamaan kaksikerroksisten bussien ja punaisten puhelinkoppien ihmemaata 23.4. ja jos muuta ei reissusta jäänyt käteen (jos ei oteta lukuun sallitun painorajan ylärimaa hipovia matkalaukkuja), niin ainakin saimme kaikki todeta viikon olevan lyhyt aika palatessamme Suomeen 29.4., juuri parahiksi vapunviettoon ja ehkä aikaiseenkin sellaiseen, sillä myöhäisen lennon jälkeen ei monille seuraava koulupäivä maittanut. Viikkoon kuitenkin mahtui paljon ilonhetkiä, ihania ihmisiä ja ikimuistoisia kokemuksia. JULIA HARJU, HILDA UUSITALO, MIINA VIRTANEN

Päivät alkoivat double-decker-koulubussiajelulla ja pääsimme tutustumaan isäntäkoulumme Bilborough Collegen IB-oppituntitarjontaan. Omituinen suomalaispoppoo sai osakseen kehuja englannin kielen taidostaan ymmärtäessään biologiantunnilla kaiken mitä opettaja sanoi! Onneksi meille oli kuitenkin järjestetty myös hieman mielenkiintoisempaa ohjelmaa koulupäivien ajaksi... Ei sillä etteikö meitä kaikkia olisi varmasti kiinnostanut opiskella lisää kasvien juurien kerroksista.

Bussien yläkerroksen etuikkunapaikkoihin ihastuneet suomalaiset kiidätettiin kaupunkikierrokselle Nottinghamiin, jossa itse kunkin lompakko karisti osan kantamastaan puntalastista ostoksiin, jotka perusteltiin erittäin tarpeellisiksi tai vähintäänkin halvoiksi hankinnoiksi. Robin Hood sai suudelmia ja vankilamuseossa Markus löysi sisäisen tuomarinsa (katso kanta!).

Päiväretki Yorkiin taittui mukavasti minibussilla, jossa käytiin henkeviä keskusteluja politiikasta ja pettäneen dödön hajusta. Monien lompakko oli jo kovin kevyt ja bussin täyttivät riemunkiljahdukset Eeva-Marian alkaessa jaela isoja tukkuja rahaa. Seuraavien asiakkaiden kiljahdukset saattoivat tosin olla erilaisia, sillä voi olla, että joku onneton sielu istahti puoliksi syödyn paukkukarkkisuklaalevyn päälle, mutta kuka sitä nyt kaikkea muistaa.

Aivan pelkäksi lomailuksi reissu ei jäänyt, sillä meidät pistettiin vapaaehtoistöihin vanhusten pariin ja puutarhaan, vaikkakin vadelmapensasryteikkö saattaisi olla osuvampi nimitys. Piikkipensaikossa Lilja ilmeisesti löysi myös sisäisen filosofinsa jaellessaan japanilaisia viisauksia heiluessamme talikkojen kanssa. Vapaaehtoistyöt osoittautuivat alunurinoista päästyämme erittäin antoisiksi ajanvietteiksi tuntiessamme itsemme hyödyllisiksi ja kykeneviksi ilah-

duttamaan ihmisiä, vaikka siihen liittyikin nahistuneiden keksien syömistä ja kannon palasiksi hakkaamista keskellä piikkipusikkoa.

Iltaohjelmasta vastasivat mahtavat hostimme, joiden kanssa meidän oli ilo ystäväystyä ehkä niinkin hyvin, että välillä tuppasi unohtamaan, etteivät muut ymmärtäneet suomea lainkaan. Aikamme kului muun muassa megazonessa, jossa suomalaisten sininen joukkue voitti, luonnollisesti, mennessä tullen englantilaiset. Listalla oli myös keilausta, shoppailua – tarkemmin sanottuna Primark-hysteriaa – ja luisteludisco, jossa me luistimet jalassa syntyneet suomalaiset saimme jälleen loistaa. Viimeisenä iltana vaelsimme joukolla kiinalaiseen buffetiin, jonka ruoka noudatti uskollisesti brittiläistä makua uppopaistettuine sipulirenkaineen, kanoineen ja ranskalaisineen. Kiinalaisen jälkeen osa päätti lähteä kuuntelemaan hipsteribändiä nimeltä Matthew and the Atlas epäilyttävän hajuiseen publiin – mutta keikka ylitti odotukset kertaheitolla! Toiset meistä puolestaan valitsivat muka-

van iltahoroksen rakkaiksi käyneiden hostiemme seurassa, ehkä märehien seuraavana päivänä edessä olevaa lähtöä.

Bilborough Collegessa oli Starbucks, siis siellä sisällä, koulussa. Se oli varmaan yksi suurimmista ihmetyksenaiheista, joita kohtasimme. Jotkut meistä olivat tankanneet ennen matkaa lentokentällä porkkanakakkua ajatellen, että nyt ei saa varmasti mitään herkkuja viikkoon. Tai ehkä se oli vain avaus herkutteluputkelle, sillä itse kukin meistä taisi joutua toteamaan, että tarvitsee piakkoin numeroa isommat housut. Koulussa myytäviä karkkeja ja rasvaisia ruokia tasapainotti toki terveellisten ruokien valikoima, jonka virkaa toimitti kylmäkaapin perälle tungettu minimaalinen kulho hedelmiä. Kyllä siinä alkaisi pidemmän päälle tulla Palmiaa ikävä!

Siedettyämme vasemmanpuoleista liikennettä, kololattiamattokulttuuria ja muita pieniä omituisuuksia oli mukavaa päästä takaisin Suomeen. Viikko oli kulunut kuin siivillä ja jäimme odottamaan haikkein mielin lokakuuta, jol-

loin pääsemme kiduttamaan vieraitamme saunalla ja salmiakilla. Ikävää ja vieroitusoireita uusista ystävistämme onnistuvat ainakin toivottavasti lievittämään kirjeet, tekstiviestit ja internet, jotka meillä perinteitä vaalivilla, mutta edistyksellisillä ressuilla on käytössä.

Cheers!

Ressut tutustumassa Wollaton Halliin

Ressut Kiinassa

12 ressusta ja kahdesta opettajasta koostuva delegaatio kävi huhtikuussa vierailulla Beidafun koulussa Pekingissä. Beidafu on Ressun pitkäaikainen ystävyyskoulu, ja vaihtoprojekteja järjestetään vuosittain molempiin suuntiin. Viikossa ehti nähdä ja kokea paljon uutta ja yllättävää. KAISA MIKKOLA

Enpä olisi
uskonut...

Että riisiä
voi kuin voikin
onnistua
syömään
puikoilla.
-Riikka

Kuinka rentoa
koulunkäynti on
Kiinassa ja kuinka
paljon teknologiaa
hyödynnetään
opiskelussa.
-Sanna

Että Pekingissä
sattuu niin vähän
liikenneonnettomuuksia
kiinalaisesta ajotavasta
huolimatta. -Alberto

Että uskontojen
sekoittuminen näkyisi
niin vahvasti paikallisissa
temppeleissä sekä uskon-
nollisissa tavoissa ja
perinteissä. -Noora

Että minne Pekingissä
menemmekin, ventovieraat
haluavat ottaa kuvia
meistä erikoisista
pohjoismaalaisista.
-Mikael

Että pääsisin
keskustelemaan
kiinalaisen kanssa mm.
Kiinan ongelmista sekä
hänen kokemuksistaan
Kulttuurivallankumouk-
seen liittyen. -Kaisa

Että joku päivä
tulen syömään lehmän
vatsalaukkua. -Roosa

Että kiinalaiset käyvät
yleisessä vessassa
ovi auki. -Maaria

Että kiinalaiset
ihailevat länsimaalaisten
suuria neniä. -Saara

Että
Kielletty kaupunki
on oikeasti niin
suuri. -Marika

Että yli miljardi
ihmistä kuluttaa
päivittäin hyödykkeitä
kierrättämättä - huolimatta
siitä, että saasteet ovat
kaikkien silmien edessä
joka päivä. -Leevi

Että niin
monta uutta
hiilivoimalaa
rakennetaan
Kiinaan joka
vuosi. -Antti

Miten paljon
Beidafun lukio
on ottanut mallia
Ressun arkikäytän-
teistä (esim. OPKH,
jaksojärjestelmä,
kurssivalinnat,
opo). -JOJÄ

Että tapaisin
opettajan, jonka
isoisä oli kuollut
nälkään "Suuren
harppauksen"
aikana 1959.
-ANKO

Peace in the Middle East – a long lost hope or a work in progress?

ROOSA CARNEGIE-BROWN

For the past three years from the comfort of our living rooms, desks and public transport, we've read about the escalation of events in Syria. Whilst growing up, I often caught brief glimpses in the news about disturbances in the Middle East - an area that seems to always be in turmoil. It wasn't until the Arab Spring, a wave of revolutions across the Arab world in 2011, that I paid any attention. Like dominoes, countries in that area experienced major uprisings, leaders were overthrown and regimes changed. The effect of the original revolutions is still ongoing. The country that really caught my attention is Syria, whose revolution sparked a civil war that still rages today.

Syria is made up of a very mixed population, the majority being Sunni Muslim, with minorities including Shia Muslims, Alawites, Christians and Jews. Throughout history the country has been invaded and occupied resulting in a society of varied backgrounds and cultures. The current government is run by a small group of Alawites, who have held authoritarian power over the country for decades.

The spark of the chaos was in March 2011, when protestors appeared on the streets, after teenagers were arrested and tortured for writing revolutionary phrases in school. In response, armed forces opened fire on them, killing several in cold blood on the road. This led to people across the country taking a stand and taking to the streets. As the uprising took hold, they formed an opposition against the government, and soon got weapons of their own. Civil war spread like wildfire and by 2013 over 100,000 people had been killed.

To complicate matters further, there are more than two sides to this story. The opposition themselves are fragmented into nearly 1,000 different groups, whose aims and tactics have alienated each other, rendering them unable to cooperate or compromise. The fact that nearly all involved receive foreign aid levels out the playing field; though whether it is sufficient or supplied to those in real need is debatable. With the recent unrest in Ukraine, there is less focus on the state of Syria's affairs, which means the future of the country is very uncertain.

Even from an outside perspective, the view is pretty grim, but it does nothing to convey the horrors that the inhabitants experience every day. Consider the 9 million people who had to leave their homes because they couldn't risk the danger of staying another night. What about those whose loved ones were brutally massacred in public? Whose children were butchered like animals? A country which, after three years of war, still sees acts of pure hatred and unthinkable violence, is a long way from real stability.

There is a constant sense of fear and danger in the people who are left with nowhere to go.

You might be thinking this has nothing to do with you, and you might be right. You might never encounter this kind of situation or people who have been through it. However, with the speed that globalization has connected our planet, and the movement of people across the earth, the chances are that one day you will. The consequences of the events in Syria are incredibly important because they represent a bigger picture: the outcome of pent up problems and the lack of knowledge and understanding we have in dealing with multicultural conflicts - an issue unresolved throughout history and of growing vitality in today's world. There will never be peace unless there is an environment in which people can live in harmony, regardless of their ethnicity, cultural background or religion. As utopian as that sounds, if such a situation isn't attained, it's going to get much worse before it gets better.

Sitsi-illallisilla Ressussa

Perjantaina 11. huhtikuuta kokoontui joukko entisiä ja nykyisiä ressuja Ressut ry:n järjestämille sitsi-illallisille juhlasaliin. Vanhat ressut olivat edustettuina jo 1950-luvun ylioppilaista alkaen aina vuonna 2013 lakin saaneisiin. MIINA VIRTANEN

Tuona huhtikuisena perjantaina kuului Ressun juhlasalista kova puheensorina ja nauru, kun lähes sata ressukkaa kokoontui historian ensimmäisille sitsi-illallisille kouluumme. Ikähaarukka oli suuri: tilaisuuden vanhin ressu oli vuoden 1955 ylioppilas. Minä ja Simo Nuuttila olimme nuorimmat joukossa, josta kuitenkin suurin osa oli 2000-luvulla valmistuneita. Ikäero ei haitannut lainkaan, päinvastoin: oli mielenkiintoista kuulla, minne ressulaisuus oli muut vienyt.

Sitsien loisteliaan kolmen ruokalajin menun oli suunnitellut julkkiskokki sekä vanha ressu Sami Garam ja siitä huolehtivat Roihuvuoren ammattikouluopiskelijat: alkupalaksi hiillostettua jääkellarin lohta, lohiterriiniä ja sinappikastiketta, pääruoaksi Mannerheiminkin lempiruoka vorschmack ja jälkiruoksi mansikka- Valkosuklaamoussekakkua kahvin kera. Ruoka todellakin vei kielen mennessään! Juomana tarjoiltiin Saimaan panimon erikoiseränä tehtyä Ressuolutta.

Ruokailun aloitti Ressut ry:n puheenjohtajan Matti Vainion puhe ja annosten välissä kuultiin myös muun muassa rehtorimme Ari Huovisen puhe sekä useita perinteisiä sitsilauluja. Ilta jatkui Kampissa yökerho Maxinessa. Ressun henki oli koko ajan vahvasti läsnä! Vanhat oppilaat olivat halukkaita kuulemaan opettajien kuulumisia ja kertomaan

Kaikkien ressujen kannattaa liittyä Ressut ry:n jäseneksi, sillä tämä on hyvä esimerkki siitä, mitä jäsenyys tarjoaa!

muistoja ahkeruudestaan – tai sen puutteesta – lukioaikana. Ilta oli todella onnistunut ja uusien sitsien järjestämisestä käytiin jo keskustelua!

Kaikkien ressujen kannattaa siis liittyä Ressut ry:n jäseneksi, sillä tämä on hyvä esimerkki siitä, mitä jäsenyys tarjoaa! Liittyminen tapahtuu kätevästi osoitteessa ressut.net. Ressut ry:n toimintaan kuuluu myös esimerkiksi Ressun päivän järjestäminen sekä Vuoden ressin valinta.

Tätäkö on Weltgeist?

Ressuun silloin muinoin rekisteröityessäni sain mukaani Pärskeiden tuoreimman painoksen, jonka kannessa Ville ja Roman poseerasivat tekoviiksissä. Lehteä lukiessani pyörittelin silmiäni sen kamaluudelle. Toivonkin että luon tulevaisu ykkösissä vielä vahvemman reaktion, sillä mikään ei valmistanut minua lukioon paremmin. BENJAMIN SILVANI

Suuret ihmiset, asiat ja yhteiskunnat ovat aina uhanalaisia, oli kyse sitten englantilaisesta aateliselämästä Ylpeydessä ja ennakkoluulossa, Nurkan Kirjastosta Helsingin Puistolassa (Puisto-L.A) tai jopa Jeesuksesta bestsellerissä Johanneksen Evankeliumi. Uhatuissa kohteissa on romanttista vetovoimaa - asioita haluaa kokea jos niiden olemassaolon tulevaisuus ei ole varmaa. Uutuus myy, mutta niin myy myös vanhuuden tuoma epävarmuus. Asia ei ole huono saati negatiivinen mutta kannattaa pitää mielessä uhatun lajin edustajana: ressuina.

Totuushan on että lukio on rajallinen kokemus, eikä siinä hirveästi ole hohtoa ellei jaksa leveillä ressuudella kolme vuotta (ette jaksa). Välivaiheena se on mukava, mutta tosiaan, rajallinen ja lyhyt aivan kuten parhaat kirjatkin. Asiaa ei kannata nähdä negatiivisesti tai yrmeästi, vaan kokemuksesta kannattaa tehdä hauska ja mukava ja hieno ja rakastettava ja sellainen kokemus.

Niin. Ressu on kokemus. Ressu on elämys. Ei Ressu tule olemaan mitä se on tai on ollut. 70-luvulla Ressussa poikien määrä tyttöihin oli suhteessa yksi-nolla, sillä poikakoulu oli juuttunut menneeseen. Jasikaan ei opettanut sil-

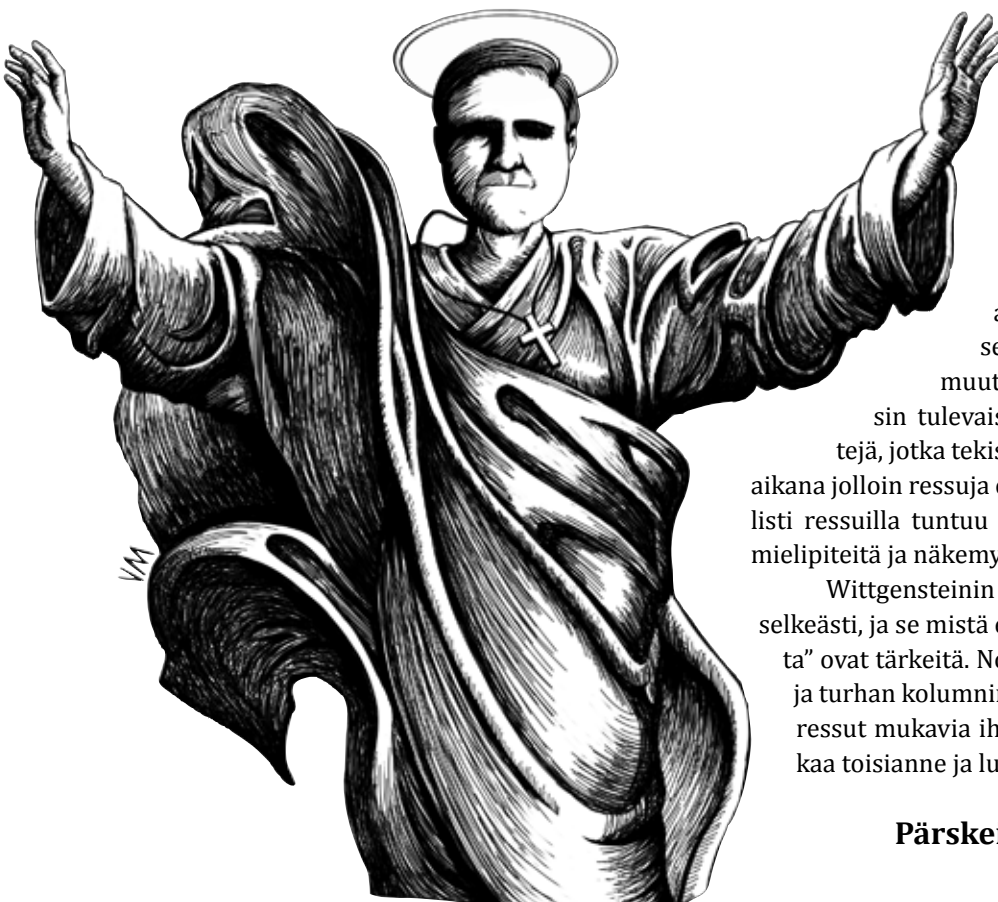
loin. Eikä vanha Ressu ollut eliittilukio: isoisäni ei 50-luvulla jaksanut opiskella vaan lähti Ressusta ovet paukkuen viettämään insinöörin hurjaa elämää. Eikä ollut ainoa. En siis lähde sanomaan millainen Ressu tulee olemaan vuosina 2014-2017, mutta sanon että se eroaa vuosista 2012-2015.

Ressun henkeen kuuluu perinne ja koulun pitkän historian arvostaminen. Mutta aivan yhtä paljon siihen kuuluvat uusien luominen ja vanhojen uudistaminen: koulun kulttuuri pysyy hengissä vain muuttumalla jokaisen vuosiluokan kanssa heijastamaan silloisen maailman menoa ja kuria. Omia lisäyksiä tuskin huomaa, ellei niitä etsi: en tiedä miten tanssimani Vanhat erosivat menneistä tansseista, mutta Pärskeisiin tuottamani teksti on sisältänyt enemmän epäloogisuuksia ja käsittämättömiä viittauksia kuin mikään aikaisempi vuosikerta. Punavuoren Jeesus, anyone? En itsekkään aina ymmärrä, mutta kaiketi olen ylpeä panoksestani lukiokulttuuriin.

Kirjoittaessani tätä kaipaankin kesälomalle ja kolmoselle. Välivaiheissa hauskaa on että niitä ei oikein koskaan jaksa arvostaa niiden aikana: harva tunnustaa elävänsä elämänsä kulta-aikaa. Kannattaisi silti yrittää, että voi nousta arkisuuden yläpuolella ja tajuta kuinka cool on olla ressu, vaikkakin opiskelisi pitkää ruotsia tai lukee oikiksen pääsykokeisiin kaksojaksosta eteenpäin.

Eliittilukiolaisena on vaikea tajuta kuinka banaalia (tylsää, keskinkertaista) yleinen lukiolaiskulttuuri on. Tai ehkä se ei olekaan, mutta itseän ainakin niin huutelen sillä asun Medialukion vieressä ja tunnen sen oppilaat. Tylsää tyyppejä, vaikka muuten ihan siedettäviä. Ressussa toivoin tulevaisuudessa enemmän snobeja ja elitistejä, jotka tekisivät namedroppauksesta vaikeampaa aikana jolloin ressuja ei pakoteta lukemaan Joycea. Normaalisti ressuilla tuntuu ainakin olevan ihan mielenkiintoisia mielipiteitä ja näkemyksiä: ehkä niitä ei vaan näe tarpeeksi.

Wittgensteinin sanat "Mistä voi puhua voidaan sanoa selkeästi, ja se mistä ei voida puhua täytyy jättää puhumatta" ovat tärkeitä. Noudatan esimerkkiä ja kiteytän oudon ja turhan kolumnini pointin teille: Ressu on hieno koulu, ressut mukavia ihmisiä, tehkää lukiosta hurja, arvostakaa toisianne ja lukekaa hyvää kirjallisuutta.

Rosoiset ressumaikat: humoristinen henkilögalleria Ressun opettajista, osa IV

Juttusarjan tarkoituksena on tutustuttaa ressuakat, etenkin ykköset, rakkaisiin opettajiimme ja kertoa heistä parhaat juorut. Lisäksi neuvomme, mikä tunteilla saa pysymään hereillä.

MIINA VIRTANEN, SANNA RANTAHALVARI

ARI H eli Ari Huovinen, rehtori, egyptologia

Rehtorimme, tutummin Ari Hoo, tulee tutuksi ressuakoille viimeistään Ressukarnevaalien lauluissa. Muuten hän esiintyy kouluyhteisössämme vain salaperäisenä aamunavausten pitäjänä ja Bach-fanina.

Näin vältät rehtorin kanslian: pitämällä näpit irti Huovisen suvun perinne-Maolista.

VELLU eli Veli-Pekka Lehtinen, virka-apulaisrehtori, liikunta, opinto-ohjaus

Apulaisrehtorimme Vellu on koulun jokapaikanhöylä. Hänen puheilleen mennään hädässä kuin hädässä. Vellun olkapäillä lepää raskas vastuu ressujen tanssitaidoista Wanhossa.

Näin pysyt hyvissä väleissä: Opettele huolella Good Night Sweetheartin vaihtoaskel, niin et joudu silmätiukuksi

JOSE eli Johanna Seppänen, liikunta

JOSE antaa joka vuosi kaikkensa, jotta oppilaat tutustuisivat heti toisiinsa, etenkin vastakkaiseen sukupuoleen. Tämän moniottelijan liikuntatunneilla on taatusti rento ja riuska meno.

Näin pysyt hereillä: Hikoilemalla kunnes JOSE hämärtyy silmissä Shakiran kaksoisolennoksi.

IISN eli Iiris Strömberg-Nurminen, kuvataide

IISN on juuri niin boheemi taiteilijaluonne kuin kuvataideopettajan tuleekin olla. Kerrottuaan samat asiat neljästi hän lähettää oppilaat hakemaan inspiraatiota (toisin sanoen kotiin nukkumaan).

Näin pysyt hereillä: Luomalla ennakkoluulotonta taidetta Iirisen tapaan ja laskemalla, kuinka monta kertaa hän unohdtaa sanottavansa.

SOBU eli Sonja Bulut, ruotsi, pre-IB Swedish

Iloisen ruotsinopiskelun ja [puussitiivisen] asenteen lähettiläs SOBU ei päästä oppilaitaan helpolla: lukuisat kielioppi-monisteet ja kielistudiosessiot eivät heti unohdu. Svenska är ju lätt som en plätt!

Näin pysyt hereillä: Tarttumalla SOBUN Julia Roberts -hymyn pirteyteen.

JUSA eli Juha Savolainen, filosofia, elämäntutkimus, IB TOK

JUSAlla on taipumus koukeroiseen itseilmaisuun ja liioiteltuun tulostamiseen. Puheensorinaansa turtuneet opiskelijat hän saattaa yllättää yhtäkkisellä huudahduksella tai kärsien läimäytyksellä, ja näin he kokevat hellän filosofisen herätyksen.

Näin pysyt hereillä: Ryhdy tiukkaan väittelyyn JUSAn kanssa, niin maailmankuvasi mullistuu kertaheitolla.

TITE eli Tiia Tempakka, äidinkieli, IB Finnish A: Literature

Juttusarjan viimeisessä osassa kunniapaikan saanut TITE on sekä Pärskeissä että kursseilla rakastettu hahmo. Huolehtivaisuutensa ja äidillisyytensä takia häntä voisi kutsua kanaemoksi. Taiteellisia sekä kirjallisia lahjoja omaavalla TITellä on myös vankkaa kokemusta koulumme teatteriproduktioiden luotsaamisesta.

Näin pysyt hereillä: Ärsyttämällä häntä opinto-ohjaukseen liittyvillä kysymyksillä: oppilaat kuulemma sekoittavat hänet alati Susanna-opoon.

Kaupungit ja loma

"Arrasado el jardín, profanados los cálices y las aras, entraron a caballo los hunos en la biblioteca monástica y rompieron los libros incomprensibles y los vituperaron y los quemaron, acaso temerosos de que las letras encubrieran blasfemias contra su dios, que era una cimitarra de hierro." - Jorge Luis Borges, Los Teólogos

BENJAMIN SILVANI

Paolo Silvani (kestää vuosisadan ennen kuin tuo pitkä nimi muuntui Benjiksi: #benjswag, Ben, jopa Benkku olivat sen välimuotoja) laati yhdettätoista artikkeliaan lehteen Pärskeet jossa hän väitti - toisin kuin norssilainen kirjailija Osmetus Eperhalus, lehden Veikko tekijä - että jumalolento Ari H. tuntee maailmankaikkeuden yleiset lait täysin. Silvani kirjoitti hitaasti ja vakaumuksestaan varmana, mikä ei kuitenkaan estänyt häntä aistimasta viileän ja ahtaan huoneen aiheuttamaa tunkkaisuutta. Oppineet abit kuhersivat käheästi vastauksia pääsykokeissaan, joltain näkymättömältä terassilta kantautui hanojen solina. Silvanin esi-isät olivat saapuneet Toscanan autiomaista, ja jollakin tapaa hänenkin aistinsa kiittivät jatkuvaa koleutta. Pohjoisessa virtasi Kervanjoki ja sen varrella oli unohdettu Vantaan maalaiskunta, minkä vieressä sijaitsi rakastettu Helsinki, yhtä kuuluisa kuin San Remo tai Kyzyl. Ympärillä levittäytyi Suomen maa jossa kaikkea on niukalti mutta kaikki mitä on tuntuu olevan muinaista ja aintulaatuista.

Sormet liikkuiivat näppäimistöllä, perustelut liittyivät toisiinsa. Vain yksi huoli himmensi Silvanin onnen. Syynä ei ollut Eperhalus, satunnainen työ, vaan muuan filologinen ongelma. Se liittyi hänen elämäntyöhönsä, jonka piti todistaa kaikille hänen oppineisuutensa: Yli-Juonikkaan proosan kommentaarin. Tuo suomalainen, kaiken proosan loppupiste ja alkulähde, oli annettu ihmisille jotta hän opettaisi heille kaiken mitä ihminen voi tietää. Silvanin ylevänä tavoitteena oli oppia tulkitsemaan Yli-Juonikkaan kirjoja yhtä sujuvasti kuin kirjanoppineet selittävät Raamattua. Harvoin löytynee historiasta mitään kauniimpaa. Voimme todeta työhön sisältyneen erään vaikeuden: Silvani ei osannut lukea kirjailijan ajatuksia. Kyseessä oli käännöksen käännös. Edellisenä päivänä epämääräinen sana oli estänyt häntä pääsemästä Vanhan merimiehen tarinassa alkua pitemmälle. Sana oli kesäloma. Kukaan koko Ressun alueella ei kyennyt selittämään sen merkitystä. Turhaan oli Silvani väsyttänyt silmänsä tutkiessaan Norssin Waltaria, turhaan hän oli verrannut toisiinsa Ilkka Kuivalaisen ja Jaakko Silvanin historioita. Romaani oli täynnä noita salaperäisiä sanoja. Niitä oli mahdoton väistää.

**Mietittyään tunnollisesti
asiaa Silvani tuomitsi
vanhanaikaiseksi ne
runoilijat jotka olivat
takertuneet menneisiin
aiheisiin ja yksinkertaiseen
sanastoon.**

Silvani asettaa tietokoneen syrjään. Hän sanoi itselleen (uskomatta sanoihinsa) että se mitä me etsimme, on tavallisesti hyvin lähellä, pani talteen Eperhaluksen käsitteiden ja meni hyllylle jolla oli sokean Pääntalon 27-osainen Iijoki Otavan jäljentämänä. On mieletöntä kuvitellakin että Silvani ei olisi ollut lukenut sitä. Ahkeran oppineen huvittelu keskeytyi epämääräiseen melodiaan. Hän vilkaisi kaltereiden takaa seesteiseen puistoon, jossa oleskeli joukko nuoria. Yksi makasi toverinsa lakanalla nurmikolla ja oli ilmeisesti olevinaan rento. Silmät suljettuina hän messusi Ei ole muuta tekemistä kuin maata. Toveri kökötti polvillaan tomussa ja esitti joogaavaa hipsteriä. Leikkiä ei kestänyt kauan, sillä kaikki halusivat olla fengshui. Silvani kuuli heidän kinastelevan rahvaan murteella, toisin sanoen vantaan kielellä, jota jo pieni kansa pohjoisessa puhui. Viljapelloista ja lehmistä hänen mieleensä muistui että hänen oli määrä illastaa Lontoosta palanneen matkamiehen, Lahikaisen kanssa.

Kulinaristi Putten luona keskusteltiin ensin englanninopettajan verrattomista hyveistä, minkä jälkeen käsiteltiin hänen kollegansa verrattomat hyveet. Sitten siirryttiin ruton runtelemaan puutarhaan keskustelemaan ykkösistä. Silvani, jolta he olivat jääneet huomaamatta, vannoi ettei ole ihanempia ykkösiä kuin ne jotka koristavat Ressun käytäviä. Lahikainen ei halunnut jäädä alakynteen ja väitti lukeneensa London Cityn peruskouluissa kasvavista ainutlaatuisista ykkösistä. Niiden hiukset olivat lihanpunaiset ja ne toistivat usein: Ei ole muuta jumalaa kuin Ari H. ja Vellu on hänen apostolinsa. Silvani tunsikin varmaan nuo ykköset, lisäsi Lahikainen. Silvani hätkähti. Jos hän vastaisi myöntävästi, kaikki pitäisivät häntä löyhäsuuisena petkuttajana. Jos hän taas vastaisi kieltävästi, hänet leimattaisiin sivistymättömäksi muokaksi. Niinpä hän mutisi että Herralla on kaikkien salaisuuksien avaimet. - Sitä paitsi, ykköset kuuluvat luontoon, kun taas mantrat ovat nasuissa oppittu taito.

Muuan vieras huomautti närkästyneenä ettei mantrat voi olla hankittu taito, koska Reittioppaan, Kirjan äidin, ensimmäinen laitos syntyi ennen maailman luomista ja on nyt taivaan säilössä. Muukalainen sanoi että Reittiopas on

yksi Jumalan nimistä, kuten Hänen hurskautensa. Se jäljennetään kirjaan, sitä julistetaan kielellä, sydän säilyttää sen muistissaan. Kirjoitus on ihmistekoa, kun taas Reittiopas on ikuinen ja muuttumaton.

Toisetkin olivat myös panneet sen merkille ja kehottivat Lahikaista kertomaan jonkin ihmeen. Lahikaisen muisti oli pelokkaan sydämen peili. Mitä hän saattoi kertoa? Häneltä vaadittiin ihmeitä, ja ihme uhmaa usein kuvausta. Lahikainen epäröi ja lopulta puhui:

- Joka vaeltaa ilmastosta ja kaupungista toiseen, hän sanoi hartaaseen sävyyn - näkee paljon sellaista mihin kannattaa uskoa. Tämän tarinan olen kertovut vain kerran; kerroin sen Sardinia-Piedmontin kuninkaalle. Tämä tapahtui Tuvassa, missä padotut joet eivät laske mihinkään.

Silvani tiedusteli oliko kaupunki monenkin penin kulman päässä muurista jonka Hadrian rakensi estääkseen piktien hyökkäyksen.

- Monen maan mitta erottaa ne toisistaan, sanoi Lahikainen tiedostamatta korskeaa sävyään.

- Neljäkymmentä päivää kestää *korvetin* (laivan) kulkea ennen kuin rajavartiolaitokset alkavat hämmöttää ja sanotaan kuluvan kolmekymmentä päivää ennen kuin ollaan perillä. En tunne ketään joka olisi sen nähnyt.

Äärettömän pitkän matkan, silkan rahanmenon ja turhuuden pelko häivytti Silvanin mielessä. Hän katseli symmetristä puistoa ja tunsu itsensä vanhaksi, väsyneeksi ja hyödyttömäksi. Lahikainen jatkoi:

- Eräänä iltana Tuvan islaminuskoiset kauppamiehet johdattivat minut puutaloon, jossa asui paljon kansaa. Taloa on mahdoton kuvailla, muistelen sen olleen paremmin vain yksi ainoa huone jossa oli riveittäin toisistaan välittämättä tanssivia ihmisiä. Nurkissa oli väkeä joka söi ja joi, ja kansaa oli myös lattialla ja eräänlaisella korokkeella, millä olivat pitivät jaloissaan sandaaleja sekä sukkia. Heidät heitettiin tyrmään, mutta vankilaa ei näkynyt. He taistelivat mutta miekat oli korvattu räiteillä: he kuolivat, ja olivat taas jaloillaan.

- Hullujen touhut menevät yli viisaan ymmärryksen, sanoi Silvani.

- Eivät he olleet hulluja, selitti Lahikainen. - Muuan kauppias sanoi minulle että he lomailivat.

Kukaan ei ymmärtänyt, kukaan ei tuntunut haluan ymmärtää. Lahikaisen jännittävä tarina muuttui tökeröksi järkeilyksi. Käsillään elehtien hän sanoi:

- Kuvitelkaamme että joku ei työskentele sen sijaan että työskentelisi. Olkoonkin vaikka että töitä ei riitä. Mä näemme heidän vetäytyvän mökeille, kuulemme heistä Facebookissa, me näemme heidän nukkuvan silmät auki Snapchatissa, me näemme heidän ojentavat kauppiaille kolikon, me näemme heidän heräävän Tornissa. Suunnilleen sellainen oli tarina jonka korokkeella olivat meille esittäviä.

- Puhuivatko ne laiskimukset? tiedusteli Silvani
- Tietenkin! He juttelivat ja lauloivat ja itkivät.
- Siinä tapauksessa kaksikymmentä henkilöä oli liikaa, sanoi Silvani. - Yksi ainoa taitava ressu selviytyi mi-

ten monimutkaisesta esityksestä tahansa.

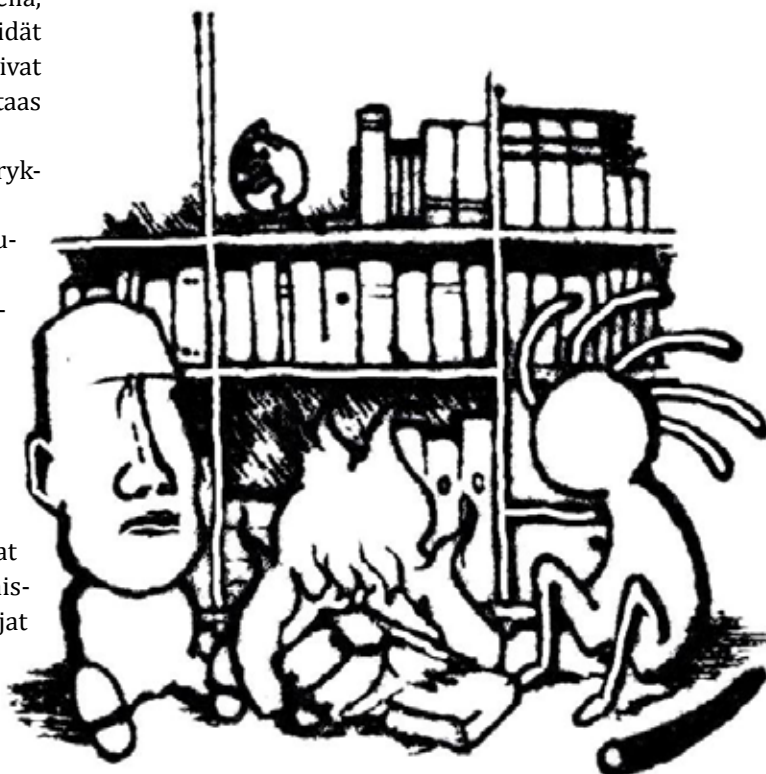
Päätelmä hyväksyttiin yksimielisesti. Seurue ryhtyi ylistämään mainiota englannin kieltä jota Tiina Nurmi uses to assist her angels, the students. Sen jälkeen kiiteltiin suomalaisten runoutta. Mietittyään tunnollisesti asiaa Silvani tuomitsi vanhanaikaiseksi ne runoilijat jotka olivat takertuneet menneisiin aiheisiin ja yksinkertaiseen sanastoon. Hänestä tuntui mielettömältä että mies, jonka silmien edessä levittäytyivät Makhnon uroteot, luennoi Hitlerin seksuaalisuudesta. On syytä uudistaa vanhat metaforat, sanoi Lahikainen; kun Karhu vertasi rakkautta vispiläkauppaan, kuva mykisti aikalaiset, mutta ihailun vuosia on ollut jo liian monia. Kaikki hyväksyivät vaatimukset jotka oli jo kuultu useasti.

Röyhkeästi Silvani jatkoi näkemyksillään.

- Runous on merkillinen hyväntekijä: Itää ikävöivän muusikon kirjoittamat sanat kuvasivat minun, Vantaanjoen väärälle puolelle joutuneen, kaipuuta vapauteen.

Tuomiokirkon kellot kutsuivat jo sarastuksen messuun kun Silvani palasi kirjastoon. Yhden hämärän sanan merkitys oli jollain tapaa käynyt hänelle selväksi. Säännöllisen käsittämättömällä käsialalla hän lisäsi extended essay -kirjoitelmaansa seuraavat sanat: Ylis (Yli-Juonikas) näkee ihmiselämässä toivon maallisesta parannuksesta mitä hän kutsuu kesälomaksi. Toivonlähteenä se nousee uskon ja sakramenttien joukkoon. Ihailtavia ovat ne kesäloimat joita on yllin kyllin Reittioppaan sivuilla ja Ressun pyhissä kirjoissa.

Tarinani tulee katoamaan aivan kuten Borges ja Averroes katosivat alkuperäistarinaansa *Averroesin etsintä*, Borgesin kokoelmalta *Haarautuvien polkujen puutarha*.

MAA>MAB

Pitkän matikan lukija, näin ymmärrät lyhyen matikan lukijaa. Kokosin tähän artikkeliin omat suosikkini syistä valita joko pitkä tai lyhyt matikka. Sovelsin juhlasalin seinien teesejä, sillä niiden sanoma pätee myös matematiikan maailmassa. Leikkimielinen testi kertoo matemaattisesta luonteestasi! TARU TISSARI

Aloitetaan läksyjen määrällä: Derivoitko eilen auringonnou-suun tai integroitko usein itsellesi iltasadun? Pitkän matematiikan opiskelijat kertovat useammin yöllisistä derivointimaratoneistaan kuin lyhyen matikan lukijat.

Lyhyestä matikasta on paljon iloa sen käytäntöä soveltavien laskujen vuoksi. Lyhyen matikan kirjaa voi myös tarjota pitkän matikan lukijalle vitsikirjaksi. Puolustukseksi pitkälle matikalle täytyy kuitenkin sanoa, että Jänis osaa soveltaa pitkää matikkaa myös käytännössä. Kanan derivaatta oli legenda jo kuoriutuessaan.

Fysiikan ja lyhyen matikan yhdistäminen on yhtä helppoa ja mukavaa kuin toisiaan hylkivien magneettien yhdistäminen tai öljyn sekoittaminen veteen. Tämän vuoksi moni lyhyen matikan opiskelija ei uskaltaudu astumaan fysiikan ihmeelliseen maailmaan.

Onneksi on poikkeuksia, jotka vahvistavat säännön! Jotkut sinnikkäimmistä puurtajista laskevat JuTun tunneilla ufomies ja limutölkki -laskuja ilman hillitöntä laskurutiinia, jonka voi kuuleman mukaan saada vain Spåran integraalilaskennan kurssilla.

Oletko nähnyt koulun käytävillä huokailevia oppilaita, joiden kasvoilta paistaa puhdas epätoivo? He istuvat yleensä jossakin nurkassa hiuksiaan repien, tyhjä suklaalevykääre penaaalin vieressä edessään kirja, vihko ja halon kokoinen muovinen pienäly, jota laskimeksikin kutsutaan. Voin luottamuksella kertoa, että sanallisilla, eri väristen marsujen määrää selvittävillä tehtävillä ei ihan näin radikaalia vaikutusta ole.

Ressu, etsi totuutta! Jos et osaa laskea tehtävää, Maol ei suostu yhteistyöhön tai universumi ei anna vastausta, suuntaa kirjan viimeisille sivuille, tehtävien vastaukset ovat yleensä siellä.

Mik' on totta sekä pyhää, sitä puolla, vaik' täytyisi sen puolesta sun kuolla! Derivoiminen on tosi harrastus, mutta en kuitenkaan suosittele heittämään kallisarvoista henkeäsi sen vuoksi.

Mies kasvavi kanssa tahtonsa ja tahto voimia antaa. Nainen kasvaa myös, mutta 1800-luvulla sitä

ei vielä tiedetty. Jos haluat lisätietoa aiheesta, suosittelen hankkiutumaan historiankursseille.

Tee työsi ilolla ja velvollisuutesi kunnialla, eli integroi ilolla ja muodosta kaavat kunnialla. Säästät vierustoverin hermoja ja lyijyä, kun et yritä tuhota vihkoasi atomeiksi ajatuksen voimalla tai joudu kumittamaan koko sivun pituista laskua, koska kirjoitit kaavaan ensimmäisellä rivillä vahingossa $2+3 = 7$.

Ressu, etsi totuutta! Jos et osaa laskea tehtävää, Maol ei suostu yhteistyöhön tai universumi ei anna vastausta, suuntaa kirjan viimeisille sivuille, tehtävien vastaukset ovat yleensä siellä.

Testaa, millainen matikanopiskelija olet:

- 1) Luen
 - a) pitkää
 - b) lyhyttä matematiikkaa
 - c) en tiedä (jos valitsit tämän, sirry suoraan tuloksiin)
- 2) Käytän matikanlääksyihin päivässä keskimäärin
 - a) 5 tuntia
 - b) 20 min
- 3) Keskustelen mieluummin
 - a) derivoinnista
 - b) jostain muusta kuin matikasta
- 4) Parasta tilannekomiikkaa on
 - a) Spåra imitoimassa Ymmi Hinaajaa
 - b) AnKo ja AnKon torvi, jonka tarmokas törinä kuuluu suljetunkin luokanoven läpi käytän toiseen päähän
- 5) Matikankokeen jälkeen
 - a) olo on kuin turpaan saaneella
 - b) hei eiks ollu kiva se tehtävä, jossa piti laskea montako suklaapalaa Pikku Kallella oli!
- 6) Laskimeni näyttää
 - a) vähintäänkin kykenevältä lämmittämään ruokaa, ajattelemaan ihan itse ja tarpeeksi isolta ostamaan Linnanmäellä isohupi-rannekkeen - kosketusnäyttökynä tuli kans kappan päälle
 - b) 80-luvun kännykältä
- 7) Maolini väri on
 - a) musta
 - b) keltainen
- 8) Tämän tekstin vasemmalla puolella näen
 - a) pystysuuntaisen äärettömyysmerkin!
 - b) kyllä se ihan luvulta kahdeksan näyttää
- 9) Useammin kuin kerran viikossa
 - a) integroin aamuyöllä kahvin voimalla
 - b) dataan aamuyöllä, koska tein matikanlääksyt jo tunnilla
- 10) Viimeinen kysymys! Pidätkö derivoinnista?
 - a) kyllä!
 - b) mitä se on?

Tulokset:

Enemmän a-vastauksia:

Onneksi olkoon, olet niin sanottu kovan luokan matikanopiskelija! Matematiikka on sinulle tärkeä aine ja suhtaudut siihen sen vaatimalla vakavuudella. Kunniotusta sinussa herättävät laskut, joiden ratkaiseminen saa ihanan onnistumisen tunteen jatkumaan seuraavaan päivään saakka. Matematiikka on osa vuorokausirytmiasi ja saatat lomilla kokea vieroitusoireita, jos et käytä laskintasi tai lueskele huvia vuoksi Maolia.

Enemmän b-vastauksia:

Onneksi olkoon! Olet mitä todennäköisimmin yksi rakkaan Ressumme lyhyen matikan lukijoista. Jos et ole, otat pitkän matematiikan rennosti tai satut olemaan luonnonlahjakkuus. Matematiikka on sinulle yksi aine muiden joukossa, mutta saatat joskus jopa nauttia yhtälöparien ratkaisemisesta tai vaikean sanallisen tehtävän selättämisestä. Sinulla ei ole erityistä tunnesidosta Maoliin, mutta yllätit kerran itsesi halaamasta pientä mustaa kirjaasi kokeessa, kun löysit sivulta 41 derivaatan määritelmän.

Se yksi c-vastaus:

Olen pahoillani, mutta sinulle ei ole määriteltävissä olevaa suhdetta matematiikkaan. Olet joskus muistaaksesi ollut joskus matikantunnilla ja kävit ehkä jossain kokeessa nukumassa pois univelkojasi, mutta muuten matikka on sinulle kovin vieras aihe.

Haastattelussa koulusihteeri Paula Nuutinen

Ressun koulusihteeri Paula Nuutinen jää elokuussa eläkkeelle. Moni meistä on tavannut hänet erilaisia asioita hoitaessaan, mutta nyt on aika saada selville, kuka tämä henkilö on, mitä hänen työhönsä kuuluu ja miten se on vuosien varrella muuttunut. Saamme myös lukea koulumme historiasta hänen näkökulmastaan. SOFIA SIMOLA, LAILA KETVEL

Nuutisen mukaan koulusihteerin työn kuvailu on haastavaa, koska jokainen työpäivä on niin erilainen. Pahin virhe onkin suunnitella töitä liikaa etukäteen, koska tilanteet muuttuvat päivän mittaan ja uusia työtehtäviä tulee lisää. Asiakaspalvelu on merkittävä osa työtä, sillä lukion opiskelijat käyvät itse kansliassa hoitamassa asioita. Koulusihteeri auttaa muun muassa opinto- ja koulumatkatukihakemuksien täyttämässä. Myös talousasioissa riittää tekemistä: on tilauksia, laskujen käsittelyä ja talousarvion seuranta. Oppilasrekisterin hoitaminen on yksi tärkeimmistä työtehtävistä, koska sieltä tulostetaan todistukset ja sen pohjalta toimii Wilma ja tehdään tilastoja. Uusien opiskelijoiden tiedot syötetään ja lähtevien poistetaan. Osa tiedoista voidaan siirtää suoraan tietokoneella, mutta manuaalistakin työtä on edelleen. Ylioppilaskirjoitukset työllistävät kahdesti lukuvuodessa kaikkine toimenpiteineen. Kun opettajat ja opiskelijat pääsevät lomalle, on koulusihteerillä vielä kesäkuussa kiireinen työjakso.

Nuutinen kertoo pitävänsä työnsä monipuolisuudesta. Hän ei osaa kuvitella itseään suureen toimistoon käsittelemään vaikkapa laskuja päivästä toiseen. Sen takia hän ei ottanut vastaan työpaikkaa ope-
tusvirastossa, vaikka siihenkin on ollut mahdollisuus – siellä työnkuva on kapeampi ja pitäisi erikoistua yhteen tiettyyn tehtävään. Koulussa työskentely on myös erittäin itsenäistä ja Nuutisen mukaan hänelle ihanteellinen ratkaisu, koska siinä yhdistyy ihmisten kanssa oleminen ja hallinnollinen työ: ”Olen aina pitänyt numeroista, olen vähän semmoinen kirjanpitoihminen, jolle erilaiset lomakkeet ja luettelot eivät ole kauhistus. Plussana tietenkin se, että työhön kuuluu asiakaspalvelua ja muuta yhteistyötä opiskelijoiden ja henkilökunnan kanssa.”

Koulusihteerin on hyvä olla perillä talon toimintatavoista. Toisaalta on tärkeää muistaa, ettei kaikkea tarvitse itse tietää. Joskus ovesta tulee opiskelijoita tai opettajia kysymään asioita, jotka eivät varsinaisesti kuulu koulusihteerin toimialueeseen. Heidät pitää osata ohjata oikeaan paikkaan, esimerkiksi opinto-ohjaajan tai rehtorin luokse.

Nuutinen sanoo, ettei koulusihteeriksi voi suoranaisesti opiskella, vaan työ opettaa tekijäänsä. Hän kertoo, että hänellä on toimistoalan koulutusta, joskaan hän ei ole yli-

oppilas. Nuutinen tähtäsi alun perinkin toimistoalalle, mutta hänellä on kokemusta myös asiakaspalvelusta myymälätöiden kautta. Koulusihteeriksi haluavan pitää osata ainakin taloushallintoasioita ja kohtuullisen hyvin tietotekniikkaa, mutta myös hyviä sosiaalisia taitoja tarvitaan.

Työssä ja kotona

Nuutinen on ollut Ressun lukion koulusihteeri vuodesta 1993 asti. Sitä ennen hän oli kymmenen vuotta samassa talossa iltalukion puolella töissä. Hänellä oli takana parin vuoden sairasloma, ja hän oli joutunut jättämään edellisen työpaikkansa. ”Tulin hoitaneeksi flunssaa pelaamalla squashia ja se oli vähän huono ratkaisu”, hän kertoo. Toivuttuaan hän palasi työelämään ja haki työvoimatoimiston kautta iltakoulun kansliaan. Ensin hän oli vähän aikaa osapäiväisenä kanslistina, kunnes vakituinen toimen haltija vaihtoi työpaikkaa

Nuutinen ajattelee, että hänen työuransa on ollut voittopuolisesti täynnä myönteisiä asioita.

ja Nuutinen tuli hänen tilalleen. Nuutinen oli siinä työssä kymmenen vuotta, sai sinä aikana lapsen ja piti välissä äitiysloman. Lapsen mennessä kouluun hän alkoi etsiä päivätöitä: ”En olisi sitä lasta juurikaan nähnyt kuin aamulla kouluun lähtiessä ja illalla olisin laittanut nukkumaan.” Hän haki Laajasalon yläasteen ja lukion kouluun töihin, sai paikan ja oli siellä kuusi ja puoli vuotta. Sitten Ressun lukion edellinen koulusihteeri jäi eläkkeelle ja Nuutiselle tarjottiin hänen työpaikkaansa. Helmikuussa tuli 21 vuotta Ressun koulusihteerinä täyteen.

Nuutinen ajattelee, että hänen työuransa on ollut voittopuolisesti täynnä myönteisiä asioita. ”Kyllä täytyy sanoa, että kaikilla kouluilla olen viihtynyt hyvin. Ne ovat kaikki olleet hyviä työpaikkoja. Ison itkun kanssa olen niistä kaikista lähtenyt, enkä halua edes ajatella kuinka ison itkun kanssa tulen täältä lähtemään elokuussa.” Hän kertoo, että olisi voinut jäädä eläkkeelle jo aikaisemmin, mutta aina tuli tehtyä vuosi kerrallaan lisää ja lisää, kunnes nyt sitten jo pitää jäädä. Kyllä hän haluaakin, joskin vähän askarruttaa päivien mielekkäästi täyttäminen.

Nuutinen odottaa ehtivänsä harrastaa liikuntaa ja pitää itsestään huolta. Hän toivoo myös voivansa opetella asumaan uudella paikkakunnalla, sillä hän muutti viime kesänä Helsingistä Riihimäelle. Riihimäellä on myös kolme, kesällä

jo neljä, lapsenlasta, joista varmaan riittää mummilla hommia. Myös monet ystävät ovat jo jääneet eläkkeelle, joten nyt heitä ehtii tapaamaan. ”Olisi aikaa muullekin sosiaaliselle elämälle kuin mitä tämä työyhteisö on tarjonnut. Toisaalta luulen että voi käydä kuten muutamat kollegat ovat sanoneet, että sitä varsinaista työtä ei niin kauhea ikävä tule, mutta työtovereita ja sitä sosiaalista elämää, mitä työpaikkaan liittyy”, hän kertoo.

Muutoksia

Koulusihteerin työ on muuttunut Nuutisen työuran aikana. ”Ressuhan on aina ollut ensimmäinen muuttumassa”, Nuutinen kertoo. Tietotekniikan käyttö on lisääntynyt räjähdysmäisesti viime vuosina. Nuutinen sanoo, että myös lukion muuttuminen ensin kurssimuotoiseksi ja sitten luokattomaksi on vaikuttanut hänen toimenkuvaansa. Siirtyminen alkoi tapahtua samoihin aikoihin, kun hän tuli koulumaa-ilmaan töihin. Muutos tapahtui ensin iltalukion puolella ja pian kaikissa lukioissa – Ressussa ensimmäisenä. Nuutinen kertoo nykyisen rehtorin edeltäjän Antero Penttilän käyneen tätä yhteistyötä ja vetäneen päiväkoulut kuvioon mukaan. Opiskelijan oikeuksia on lisätty, mikä näkyy myös ylioppilastutkinnossa: sen saa suorittaa kolmella peräkkäisellä kirjoituskerralla, ja erityisjärjestelyitä, kuten pidennettyä koeaikaa, tarjotaan niitä tarvitseville. Ylioppilaskirjoitusten hajautusten tullessa Ressu oli kokeilukouluja.

Nuutisen työn kannalta yksi suuria muutoksia Ressussa oli se, että hänen tullessaan tänne töihin täällä oli vielä parin vuoden ajan yläaste. Nuutinen kertoo tehneensä sekä yläasteen että lukion työt, kunnes yläaste siirtyi Lapinlahdenkadulle. ”Totta kai oli hallinnollisestikin helpottava muutos, kun on vain yksi koulu ja yksi esimies”, hän kertoo. Opettajakunta on toki vuosien varrella vaihtunut. Surullisiakin asioita on matkan varrella ollut: rehtorin vaihtuminen edellisen äkillisen poismenon vuoksi ja kouluisännän vaihtuminen samasta syystä. ”Ne jäävät mieleen, koska läheistä työtoveria kaipaavat ja samalla niin monet käytännön asiat joudutaan organisoimaan uudelleen. Ne ovat olleet koko työyhteisölle isoja asioita ja yhteen hiileen puhaltamalla niistä on selvitty.” Rehtori on koulusihteerin esimies ja tärkein työpari. Kontakti on päivittäistä ja luottamuksen pitää olla molemminpuolista. Siksi rehtorin vaihtuminen vaikuttaa aina koulusihteerin työhön. Pitää omaksua uusi työkalutuuuri ja toimintatapoja – puolin ja toisin. ”Koko koulu-urani aikana olen tehnyt töitä yhteensä seitsemän eri rehtorin kanssa. Kaikki ovat ol-

leet hyvin erilaisia persoonia ja esimiehiä, mutta omasta puolestani voin muistella hyvällä kaikkia. Pisimpään olen tehnyt töitä Ressun nykyisen rehtorin Ari Huovisen kanssa.”

Ehdottomasti selkein muutos on kuitenkin ollut tietotekniikka, jonka suhteen Ressussa on edetty nopeasti. Koulusihteerin pitää jatkuvasti opiskella uusien ohjelmien käyttöä ja täydentää tietojaan. Salasanojakin on niin paljon, että ne on pitänyt kirjoittaa ylös vihkoon. Nykyään melkein kaikki talousasioista oppilasrekisteriin kulkee tietokoneiden välityksellä. Sen huomaa kunnolla viimeistään sitten, kun tietokone lakkaa toimimasta, kertoo Nuutinen: ”Ei kauheasti voi tehdä muuta kuin arkistoida. Kun ajattelee, että teenkin tuon homman, huomaa, että ei sitä voikaan tehdä, kun tietokone ei toimi. Onneksi näin käy harvoin.” Siirtyminen informaatio aikaan on ollut vanhemman ikäpolven ihmisille suuri muutos, koska tekninen kehitys on tapahtunut vasta heidän aikuisiässään. Kuitenkin Nuutisen mielestä on hienoa, että hän on oppinut käyttämään tietotekniikkaa työvälineenä sujuvasti. ATK-taitoja hän on opetellut Helsingin kaupungin opetusviraston järjestämässä koulutuksessa ja

käytännön kautta.

Nuutinen kehuu kaupunkia työnantajana: ” Jos olisi ollut yksityisellä puolella töissä, niin olisi erilaisten taloudellisten ja tuotannollisten syiden takia voinut tulla työpaikanvaihdoksia ja työttömyyttä.” Vaikka resursseja pienennetään jatkuvasti kaikilla työpaikoilla, ei Helsingin kaupunki ole ainakaan vielä irtisanonut vakanaista henkilökuntaa kanslioista. Kaupungin opetusvirasto on myös aina tarvittaessa tarjonnut lisäkoulutusta uusista asioista. Osa koulusihteereistä on töissä kahdella eri koululla. Ressussa on ollut parhaimmillaan puolitoista koulusihteeriä, ja tälläkin hetkellä Nuutinen jakaa osittain töitä kirjastosihteerin kanssa.

Ressumuistoja

Mukavista asioista vuosien varrelta kysyttäessä Nuutinen kertoo isojen tapahtumien tulevan ensimmäisinä mieleen. Hän mainitsee myös henkilökunnan yhteiset juhlat ja matkat, muttei kerro niistä tarkemmin. Nuutinen sanoo nauttineensa aina koulun lakkiaisiin osallistumisesta ja tulleen aina kun on päässyt. ”Tällaiset isommat tapahtumat tulevat mieleen, iloisia ja mukavia juhlia, kauniita ja upeita. Teidän esityksenne niissä ovat kerta kaikkiaan mahtavia, näytelmät ja musiikkiesitykset. Olen ajatellut monesti, että vedätte

vertoja niillekin lukioille, joissa on painotuksia esimerkiksi musiikkiin. Olen aina nauttinut niistä esityksistä.”

Oppilaita Nuutinen neuvoo vielä pitämään aina jonkin takaportin auki. Monet ovet, jotka olivat suuriin ikäluokkiin kuuluville avoinna, eivät ole enää nuorille muuten kuin rankan kilpailun kautta. Hän on oppinut elämässä, etteivät tiet mene aina niin kuin toivoo ja haaveilee. Vaikka johonkin tiettyyn olisi pyrkimys, eivät asiat ole aina vain ihmisestä itsestään kiinni, sillä maailma muuttuu eikä kaikki mene suunnitelmien mukaan. Omasta elämästään Nuutinen miettii, että jos hän ei olisi sairastunut pariksi vuodeksi, olisi suunta varmaan ollut jokin muu kuin koulumaailma. Sairastuminen ei ollut mukavaa, mutta sen seuraukset työelämässä eivät olleet lopulta huonot.

Kaikille yhteisesti hän sanoo: ”Kuten me täällä joskus puhummekin, niin täytyy muistaa, että on muutakin elämää kuin tämä koulu, opiskelu ja työ. Muistakin asioista, kuten ystävyssuhteista, kannattaa ehdottomasti pitää huolta. Niitä tarvitaan, varsinkin tässä vaiheessa kun jää eläkkeelle. Nuorena on helppo luoda ystävyssuhteita – niitä tulee erilaisissa tilanteissa, opiskellessa, perheellistytessä ja uusissa työpaikoissa. Tässä vaiheessa se ei olekaan ihan niin helppoa. Muistakaa, että on tämä Ressu ja koulu, mutta on niin paljon muutakin. Älkää niitä unohtako.”

Humanisti huutelee

ANONYMI

Miksi fysiikan yhdeksäs kurssi kuulostaa niin paljon vaikuttavammalta kuin vaikka psykologian viitoskurssi? Sen sanominen käytävällä lisää sopivasti omaa uskottavuutta pätevänä ja kaikkeen pystyvänä opiskelijana. Se ei todellakaan ole nössöille!

Miksi sitten psykologia on nössöille? Miksi koulusamme on nykyään valitettavan yleistä todeta, miten mukavaa olisikaan opiskella vaihteeksi vaikkapa historiaa tai uskontoa? Koska sehän on niin miellyttävää eikä kysy opiskelijalta kuin kirjoitustaitoa, koska logiikka ja oma ajattelu eivät todellakaan ole tarpeen. Olisi virkistävää kuulla, kuinka joku joskus toteaisi, miten rentouttavaa vaihtelua olisi lukea fysiikkaa. Missä siinä on oman pohdinnan mahdollisuus? Ei sillä, että kyseenalaistaisin kaavojen pyörittelyn tai jonkun toisen 400 vuotta sitten keksimien lakien toistami-

sen mielekkyyden, sekin varmasti omalla tavallaan vaatii opiskelijoilta omaa aivotoimintaa.

Turhauttavaa on se, että omien voimavarojen tuhlaamista pidetään osoituksena poikkeuksellisesta älykkyydestä ja tavoiteltava asiana. Mistä tahansa aineesta saa haastavan ja ajattelua vaativan halutessaan. Minkään oppiaineen ei tulisi olla toista parempi sen takia, että sen avulla voi paremmin menettää yöunensa (kyllä sitä voi herätä yöllä myös miettimään, minä vuonna se konventikkeliplakaatti säädettiin).

Toivottavasti te ahkerat integroijat ja tiedenerot joskus ajattelette, että olisinpa sittenkin lukiossa jaksanut perehtyä myös numeroita ja kaavoja sisältämättömiin aineisiin. Niistähän voisi saada vaikka jotain ajateltavaa.

Vaimarilautakunta vastaa

Pärskeiden edellisessä numerossa julkaistiin kirjoitus *Punttisalin pelossa*, jonka jälkeen Ressun vaimarilautakunta julkaisi sille virallisen vastineensa.

On valitettavaa, että nimenomaan nuorempien kannustamiseksi perustettu Vaimarilautakunta aiheuttaa joissakin kanssaopiskelijoissamme negatiivisia tunteita ja jopa suoranaista pelkoa. Tavoitteenamme on aina ollut terveellisten elämäntapojen edistäminen kouluyhteisössämme, sekä määrätietoisien työnteon ja omistautumisen merkityksen osoittaminen esimerkin voimalla.

Koulumme kuntosalin tulisi olla tila, jossa kaikki opiskelijat voivat liikkua ja virkistäytyä riippumatta siitä, onko aloittelija vai hieman kokeneempi kuntoilija. Vaimarilautakunta on täysin sitoutunut tähän tavoitteeseen, ja haluamme korostaa vuoropuhelun roolia tavoitteen saavuttamiseksi. Annamme teille, hyvät ressut, seuraavanlaisen

neuvon: Ensi kerralla kun saavut kuntosalille ja huomaat kauhuksesi, että kaksimetrinen, satakiloinen siilitukka ärryy viidenkymmenen kilon tangon kanssa juuri sen maton päällä, jolla tykkäät tehdä askelkyykyä, kävele hänen luokseen ja kysy reippaasti voisitko mahdollisesti käyttää mattoa. Pienen pohdinnan jälkeen mörökölli todennäköisesti murahtaa myöntymisen merkiksi ja siirtyy tankoineen sivummalle. Mitä tästä opimme? Mekin olemme ihmisiä ja sitä paitsi syömme niin paljon proteiiniapatukoita, ettemme tarvitse ykkösiä pitääksemme itsemme kylläisinä.

Vaimarilautakunta toivottaa kaikki tervetulleiksi salille treenaamaan ja muistuttaa, että kommunikaatio on avain miellyttävään yhteiselo.

Halloumiwokkia ja banaanileipää

Halloumi wok and banana bread

IIDA LEHTO, JASMIN MYLLÄRI

Suklaabanaanileipä / Chocolate banana bread

Ainesosat / Ingredients

240 g muussattua banaania / 240 g mashed banana
2 tl omenaviinietikkaa / 2 tsp apple cider vinegar
2 tl maitoa / 2 tsp milk
85 ml öljyä / 85 ml oil
170 g vaahterasirappia tai hunajaa /
70g maple syrup or honey
240 g jauhoja / 240 g flour
2 tl vaniljasokeria / 2 tsp vanilla sugar
1 tl ruokasoodaa / 1 tsp baking soda
¾ tl leivinjauhetta / ¾ tsp baking powder
60 g sokeria / 60 g sugar
½ tl kanelia / ½ tsp cinnamon
3 rkl kaakaojauhetta / 3 tbsp cocoa powder

1. Kiehauta noin 70 ml vettä, esikuumenna uuni 180 °C ja voitele 22 x 17 cm vuoka, ja aseta sivuun.
2. Sekoita kaikki nestemäiset ainesosat yhteen, sitten erillisessä kulhossa sekoita loput ainekset lukuunottamatta kaakaojauhetta. Mittaa kaakaojauhe tyhjään kulhoon ja lisää kiehuva vesi.
3. Yhdistä nestemäiset ja kuivat aineet ja lisää sitten kaakaojauhe.
4. Kaada taikina voideltuun vuokaan ja paista uunissa 50 minuuttia – sitten sammuta uuni, mutta jätä leipä sinne vielä 20 minuutiksi, jotta se ehtii kiinteytyä.

1. Bring about 70 ml of water to a boil and preheat the oven to 180 °C. Grease a 22x17 cm pan and set aside.
2. Combine wet ingredients. In a separate bowl, mix dry ingredients (excluding the cocoa powder). Place cocoa powder in an empty bowl and stir in the boiling water.
3. Combine wet and dry ingredients. Add cocoa mixture.
4. Pour the mixture into the greased pan and bake for 50 minutes. Then turn off the oven, but leave the loaf in the oven for another 20 minutes to let it firm up.

Helppo halloumiwok / Easy halloumi wok

Ainesosat / Ingredients

2 päärynää / 2 pears
1 paprika / 1 bell pepper
200 g halloumia / 200 g halloumi
1 pkt (285 g) punaisia linssejä / 1 pack (285 g) red lentils
oliiviöljyä / olive oil
1 rkl kanelia / 1 tbsp cinnamon
1 rkl timjamia / 1 tbsp thyme
1 tl cayennepippuria / 1 tsp cayenne pepper
1 tl kuminaa / 1 tsp cumin
180 g täysjyvänuudeleita / 180 g wholegrain noodles
1 kesäkurpitsa / 1 zucchini

1. Kuori kesäkurpitsa ja viipaloi se tagliatelle-pastaa muistuttaviksi siivuiksi. Viipalointi toimii kätevästi esim. perunankuorima- tai juustohöylällä. Kesäkurpitsa toimii sala-

tina.

2. Kuumenna paistinpannulla loraus oliiviöljyä. Kuutioi pannulle halloumi ja viipaloi joukkoon paprikaa.
3. Kuori päärynät ja pilko ne paloiksi. Laita päärynät pannulle, kun paprika on alkanut pehmentymään.
4. Huuhtelee linssit ja lisää joukkoon.
5. Mausta seos ja jätä hautumaan miedolle lämmölle.
6. Keitä täysjyvänuudelit. Halutessasi voit lisätä ne seokseen tai tarjoilla erikseen.

1. Peel the zucchini and slice it into long strips resembling tagliatelle-pasta. Slicing is easy with e.g. a cheese grater. This will be the side salad.
2. Heat a splash of olive oil in a frying pan. Cut the halloumi into cubes and slice the bell pepper. Fry.
3. Peel and slice the pears. Place the pears in the frying pan when the bell pepper starts to soften.
4. Rinse the lentils and add them to the pan.
5. Season the mixture and leave it to cook at a low temperature.
6. Boil the noodles. You can either add them to the mixture or serve separately.

Tuuli nousee – ympyrä sulkeutuu

Hayao Miyazaki on ehtinyt päättää uransa ja eläköityä jo useamman kerran, mutta joskus sen on tapahduttava oikeasti. Kenties hänen viimeiseksi pitkäksi elokuvakseen jäävä Tuuli nousee on Miyazakin oma joutsenlaulu. Se on kauniisti animoitu tarina kauniista unelmista, rohkeudesta, rakkaudesta — ja lentokoneista. Aikana ennen toista maailmansotaa alkava tarina kertoo Jiro Horikoshista, nuoresta lentokonesuunnittelijasta, josta ei huonon näkönsä vuoksi koskaan voinut tulla lentäjää. Horikoshi haluaa vain rakentaa kauniita lentokoneita, mutta sota muuttaa insinöörien taidonnäytteet tappokoneiksi. PAULI KETTUNEN, KAISA MIKKOLA

Olin päättänyt jo puoli vuotta aiemmin meneväni katsomaan tämän elokuvan heti ensi-iltänäytöksessä. Odotukseni olivat todella korkealla, mutta Miyazaki onnistui jälleen ylittämään huimimmatkin kuvitelmani. Hänen korkeuksissa kaartelevat lentokoneensa ja unenomaiset maisemansa tempaisivat minut mukaansa jopa niin täysin, että muistin ajatella arvostelun kirjoittamista ensimmäistä kertaa vasta lopputekstien aikana!

Sama täällä, ensi-ilta oli ainoa vaihtoehto siitä hetkestä lähtien, kun kuulin Miyazakin ohjaavan vielä yhden kokoillan elokuvan. Ja onhan Tuuli nousee suurella valkokankaalla aivan mahtava, Studio Ghiblin animaation laatu vain lentää omassa luokassaan. Elokuvan taustat ovat jo itsessään taideteoksia, ja kun niihin liitetään yksinkertaisesti mutta huolellisesti piirretyt hahmot, on animaation mestariteos valmis. Eikä tarinassakaan moittimista ole, vaan Tuuli nousee on myös juonellisesti huippuluokkaa. Miyazaki on uskomaton tarinankertaja, joka osaa kertoa suuria tarinoita pienistä asioista.

Totta, elokuvan piirtojälki on aivan omaa luokkaansa. Tähän ei pysty sen paremmin Disney kuin Hollywoodkaan. Herkkä kuvallinen ilmaisu ja tarkkaan mietitty värimaailma johdattavat oikeaan tunnelmaan ja ovat omiaan välittämään suuria tunteita. Tuuli nousee nauratti monessa käänteessä, mutta useammin kuin kerran kauniisti kuvatut suru ja epätoivo toivat myös kyyneleet silmiin.

Studio Ghiblin elokuvissa on tunteiden kuvaus usein hyvin suuressa roolissa, niin ilon kuin surunkin. Tunnelmaa luo myös Joe Hisaishin upea musiikki, joka tuttuun tapaan herättää elokuvan tunteet henkiin kauniilla sävelillään. Tuuli nousee on ensimmäinen Miyazakin ohjaama elokuva, jossa fantasiaelementit jäävät puhtaasti päähenkilön uniin. Totoromaisen iloittelun sijaan siinä on paljon mollivoittoista tunteiden kuvausta sekä ihmisen pienuutta maailman edessä, kuten vaikkapa Kanton suuri maanjäristys tai Naokon tuberkuloosi. Onneksi koko elokuva ei kuitenkaan ole alakuloinen, vaan juonen käänteissä on hauskojakin hetkiä.

Studio Ghibli: Tuuli nousee (Kaze tachinu)

Ensi-ilta: 20.7.2013 (Japani), 4.4.2014 (Suomi)

Ohjaaja: Hayao Miyazaki

Tuottaja: Toshio Suzuki

Säveltäjä: Joe Hisaishi

Alkuteos: Tatsuo Horin kirja ja Hayao Miyazakin manga

風
立
ち
ぬ

Tuuli nousee on todentuntuinen kertomus selviytymisestä ja vaikeuksien voittamisesta. Sodan, luonnonmullistuksien ja kulkutautienkin jaloissa elävät ihmiset löytävät pieniä ilon ja onnen hetkiä, eikä toivo ole koskaan menetetty. Jiro ja Naoko tapaavat toisensa liekeissä olevasta kotikaupungista leijailevan tuhkan täyttäessä ilman. Kohtalo riepottelee molempia, mutta vaikeina hetkinä he saavat toisiltaan uutta toivoa. Sattumanvaraisesta kohtaamisesta kasvaa upea rakkaustarina.

Kertomus Jiron ja Naokon rakkaudesta on uudenlaista tarinankerrontaa Miyazakilta: he menevät naimisiin ja elävät yhdessä elokuvan aikana. Hollywood-tyylin romantiikkaa on silti turha odottaa, sillä nousevan auringon maassa on rakkauden kuvaamiseen aivan erilainen perinne, jolla uskoisin olevan taustansa oikeassa elämässä. Yhtään vähäisempää se ei elokuvasta tee, vaan minulle Ghiblin rakkaustarinat ovat aina olleet upeita erilaisuudessaan, raikastavia tuulia, jotka tuovat viestin jostain kaukaa. Työ kuitenkin täyttää lupaavan insinöörin elämän, eikä sairaan vaimon osa ole helppo. Pariskunta ei kuitenkaan jää paikoilleen murehtimaan vaan suuntaa katseensa eteenpäin, ylös taivaalle.

Naoko on selvä poikkeus Miyazakin luomien vahvojen ja itsenäisten naishahmojen, kuten Mononoken ja Nausicaän, joukossa. Aiemmista naishahmoista poiketen Naokolla ei vaikuta olevan lainkaan omia motiiveja tai unelmia. Hänen osansa jääkin turhan valjuksi ja pintapuoliseksi Jiron hoitaessa niin työskentelyn, unelmoinnin kuin tulevaisuuden suunnittelunkin. Toisaalta on

”Tuuli nousee, on uskallettava elää.”

ihailtavaa, kuinka tyynesti Naoko hyväksyy kohtalonsa ja kuinka syviä ja pyyteettömiä hänen tunteensa Jiroa kohtaan ovat. Varmasti Miyazakin laajassa hahmokaartissa on paikansa myös Naokon kaltaiselle kiltille ja hiljaiselle hahmolle.

Juuri niin, ja onhan Tuuli nousee kuitenkin tarina juuri Zero-hävittäjän aikanaan suunnitteleesta Jiro Horikoshista, eikä Naokosta. Loppujen lopuksi rakkaustarina ei edes ole elokuvan juonen tärkein sanoma. Jiro pohtii, onko insinööreillä oikeus rakentaa lentokoneita heidän tietäessään, että niitä käytetään vain ihmisten tappamiseen. Hänen unelmiensa lentokoneet ovat kauniita ja ne lennättävät siivillään iloisia ihmisiä. Unessa hän tapaa italialaisen lentokonesuunnittelijan Capronin, joka innostaa häntä urallaan. Caproni kuitenkin varoittaa, ettei menestys ole ikuista. Jiron on päätettävä, miten käyttää rajallinen aikansa mahdollisimman hyvin.

Länsimaista katsojaa kuitenkin kummastuttaa Jiron päätös omistautua ennemmin työlleen kuin perheelleen ja jättää Naoko päivästä toiseen yksin kotiin odottamaan miehensä paluuta, vaikka paljon työskenteleville ja työtään arvostaville japanilaisille tämä saattaa olla luonnollinen valinta. Siltikään en loppuratkaisun lähestyessä voinut olla kyseenalaistamatta Jiron päätöstä yhä enemmän.

Ymmärrän kyllä hyvin, sillä en itsekään voi sanoa pitäneeni Jiron ratkaisusta, mutta japanilaiset vain taitavat nähdä asian eri tavalla. Ja sijoittuuhan elokuva monien vuosikymmenten taakse. On kuitenkin hienoa nähdä, miten Jiron unelmat pysyvät hänen mukanaan läpi vuosien. Caproni puhuttelee japanilaista kollegaansa unimaailmassa yhä aikuisena, vaikka ensimmäisen kerran inspiroi nuorta poikaa tavoittelemaan unelmaansa.

Niinpä, Tuuli nousee on ennen kaikkea Jiron kasvukertomus. Pienestä nörttipojasta kasvaa rohkeaa ja kykyihinsä luottava aikuinen. Vaikka Jiro aikuisuu ja hänen elämäntilanteensa muuttuvat, kantaa hän unelmaa lentokoneista aina mukanaan. Unet Capronista valtavat häneen uskoa, joka ei hiivu vastoinkäymisistä huolimattakaan. Jiron väsymättömästä kamppailusta unelmiensa saavuttamiseksi voisimme kaikki ottaa oppia! Kaiken kaikkiaan Tuuli nousee on sekä visuaalisesti että tarinallisesti upea kokonaisuus, joka saa haukkoamaan henkeä vaikuttavuudellaan. Loppuratkaisu on omalla tavallaan kaunis ja jättää jälkeensä ghiblimäisen haikean tunteen, joka ei hetkessä haihdu.

Lopetuksessa on kyllä jotain hyvin perinpohjaista Miyazakia ja yhteys hänen aikaisempien elokuviensa lopetuksiin on selkeä. Yumi Matsutoyan laulaman loppubiisin alkaessa soida tuntuu kuin Miyazaki jättäisi jäähyväiset katsojilleen ympyrän sulkeutuessa. Tuuli nousee on kuin hänen jäähyväiskirjeensä maailmalle, se kertoo rivien välissä paljon myös ohjaajasta itsestään.

”Haluan rakentaa kauniita lentokoneita.”

PAULI KETTUNEN

KAISA MIKKOLA

G4 Project - Infinite Jest of IB?

When National side students go abroad, a small and reserved text is released in Pärskeitä. When IB students go to Estonia for half a day, this is what happens. ALEKSI LAHIKAINEN

Exam week cancelled? Oh, what a pleasing surprise. Nevertheless, this makes me wonder - was it really worthwhile to spend a whole week working on a science project or not? No doubt was it a refreshing and welcome

As a member of the obviously high-and-mighty humanist master race, I would not consider myself a robust advocate in regards with the G4 ideology.

experience, but the time used for such activity has one evidently questioning its productivity. Yet I am not quite sure why I even question this practice - either for the mere sake of complaining or due to having been accustomed to learning effectively in Ressu. To be frank, I

might as well just be a boring utilitarian - whether that is the by-product of having enlisted the IB or not, is debatable.

Having heard that SYK uses only a couple of days for the G4 project, catalyzes a series of astounded reactions in me - is it really necessary to exercise experimental sciences for a week with around three-hour days each? Sure, it's a pleasant change of pace that allows for variation in the midst of academic duties - but what else? An educational visit to Tallinn does indisputably vanquish an equivalent journey to Hanko where one would explore the nature and conduct presentations. That's how SYK goes by their business - it might sound dull and boring, but it is rather effective.

The experience itself - inclusive of the brief, but enjoyable trip to Estonia alongside with the notion of co-operation and acquaintance between our school and that of theirs - has relatively little to complain about. In fact, nothing really. I would not, however, say the same about its outgrowths. Waking up in the small hours in order to board partake in school activity and board the ship is not really my cup of tea - besides I prefer coffee.

However, taking into consideration that our group was to visit an international private school - which had its own swimming pool and a dance studio - some of us might have had our hopes a little too high in terms of the lunch that was to be served.

The meal was comprised of fish sticks and mashed potatoes. Even though such meal might be, by most students, seen as to be from the better end of the spectrum, there appeared to be one slight problem.

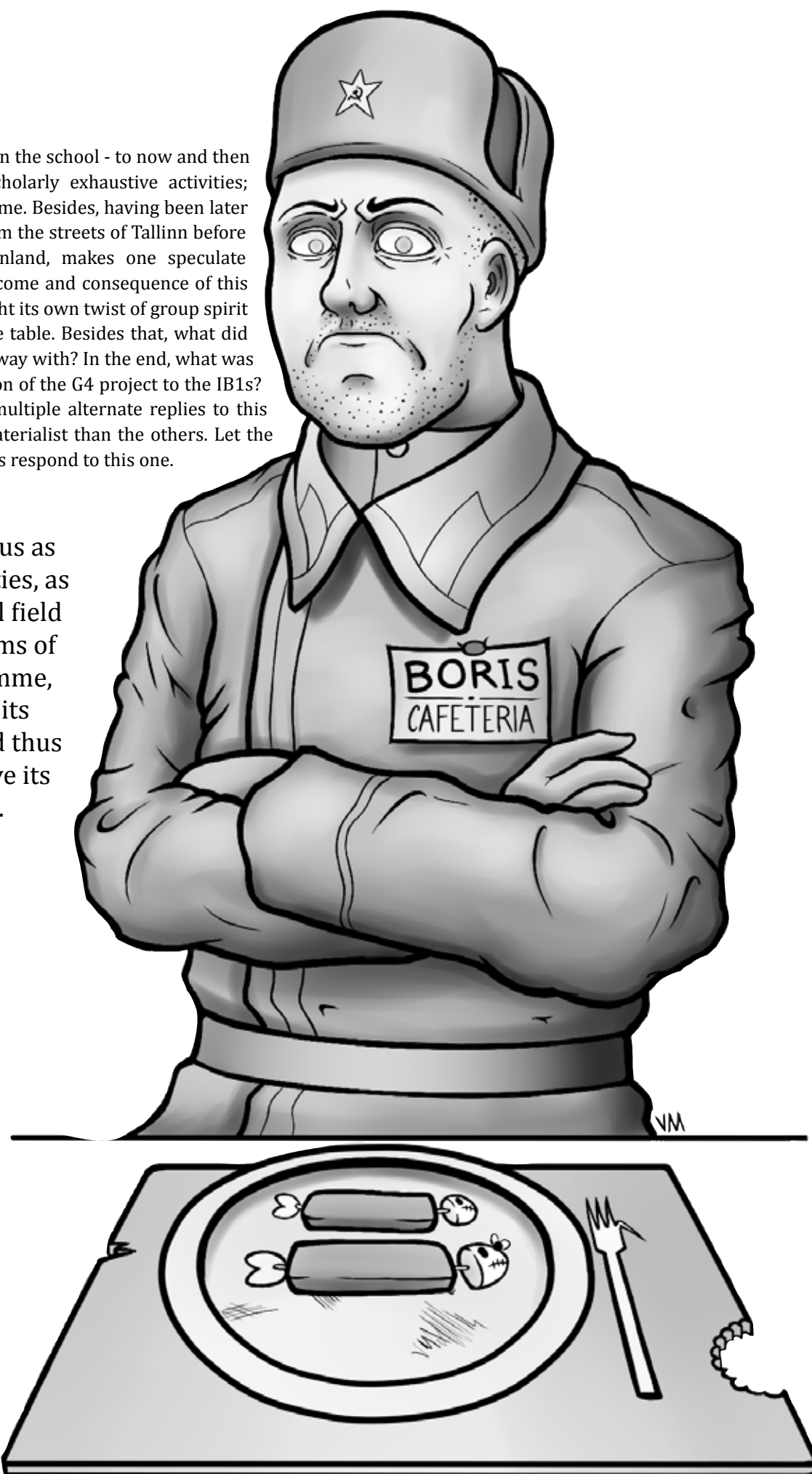
Contrary to Ressu's liberal cafeteria policies, our Estonian counterpart imposed a rather strict discipline with the portion of food intended for each student. Two merely thumb-sized fish sticks were supposed to be enough. The rigorous and accusatory atmosphere of the cafeteria discouraged most, if not all, attempts at cheating the system. Notwithstanding the constantly reassuring gazes of the kitchen staff, some of us still managed to become better acquainted with students of the host school.

Besides exclusively contemplating on the past, one should also be a critical thinker; exactly how the IB Learner Profile desires. Contrary to my aforementioned thoughts, it seems as if the G4 project - at least in Ressu - is treated as a rather mundane task as opposed to most other IB-related assignments like TOK or the EE. The latter tend to function as the key duties by which our beloved curriculum is often branded or defined. Nonetheless, I've always wondered whether such excessive hype needs to be dedicated towards these few specialties for which the IB takes infinite pride. Seeing as how both TOK and EE grades together contribute as 3/45 points to the final diploma, it's fairly safe to declare them statistically overrated - regardless of their trademark-like existence within the programme. With this in mind, the attention and care granted to the G4 project can be labeled as quite minimalistic - at least the worth of this assignment (in relation to the IB final grades) is in balance with its lacking hype.

As a member of the obviously high-and-mighty humanist master race, I would not consider myself a robust advocate in regards with the G4 ideology. Seeing as the "three sciences" study choice has transformed from a rather unorthodox option into a somewhat traditional subject listing, it is no wonder why everybody has to partake in the G4 project. In the eyes of equality and justice, I am still curious as to why humanities, as a rather central field of study in terms of the IB programme, is neglected its superiority and thus does not receive its own project. In the long run, I guess it's

well-grounded - for even the school - to now and then organize some less scholarly exhaustive activities; despite the IB programme. Besides, having been later unleashed to freely roam the streets of Tallinn before departing back for Finland, makes one speculate about the ultimate outcome and consequence of this journey. It surely brought its own twist of group spirit and co-operation to the table. Besides that, what did we, as students, walk away with? In the end, what was the greatest contribution of the G4 project to the IB1s? I am sure there exist multiple alternate replies to this inquiry; some more materialist than the others. Let the collective consciousness respond to this one.

I am still curious as to why humanities, as a rather central field of study in terms of the IB programme, is neglected its superiority and thus does not receive its own project.

Rasvattu rautaratas KE1100 kausalisoi funktion
 tahdoin maatilkun velvoite viljelemään sadonkorju
 u <https://www.dropbox.com/home/P%C3%A4rskeit%C3%A4/4%2013-14> koi eksyy sisälle samaistuin
 Dumkopf! olisit a ikaisemmin jo
 väröttömät piene t luvut joku dos
 entti jossai bab yloniassa miss
 ä huolen syy m utta raskas pa
 nos merkitys mi nulle meille tra
 ditio hinkaa hio pulseeraa tiet
 enkään hiekkapaperi ei voi mennä puhki Ta det lugn
 Jäätkö toisen ratasparin alle? aika pysähtyy. mahd
 otonta. se ei pysähdy. sitä vähintään potkitaan ete
 enpäin ei huolta Jalkapallo. Koripallo. Pesäpallo.
 lenttiksessä len
 netään; olemme
 kaksi marjaa te
 rmosfäärin tena
 via multidimensi
 onaalinen kuva k
 oneet eivät kyke
 ne toistamaan h
 edelmiemme vä
 riä. Olemme sik
 si frakkiin pukeu
 tuneita pisaroita.

Hän ei ollut onnellinen. Hän ei ollut ollut onnellinen. Mutta hän tiesi, mitä se on.

Hän ei ollut yksin. He pelasivat. Hän pelkäsi. Pelko oli aiheellinen.

Hän ei etsinyt, mutta löysi. Hän saavutti, muttei onnistunut. Hän pelkäsi, mutta uskoi.

Se katosi. Se karkasi. Hän oli iloinen. Mutta hän tiesi, mitä ei ollut.

Hän luuli löytäneensä. Hän oppi. Se ei ollut helppoa. Siitä tuli taakka.

Siitä tuli iloa, mutta surua. Se toi yritystä, mutta taakan. Se oli, mutta ei ollut.

Hän löysi. Ja hän kadotti. Hän oli iloinen. Mutta hän tiesi, mitä ei ollut.

Hän etsi. Hän löysi aivan liikaa. Hän löysi kuitenkin aivan liian vähän.

Hän uskoi, mutta pelkäsi. Hän toivoi, muttei ollut varma. Hän ei valittanut, vaan toivoi.

Hän pelkäsi. Hän ei ollut. Mutta hän tiesi olleensa.

*Ressun 1C 1956-1957 ja
heidän kaitsijansa tohtori
Johannes Kaikko.*

RIEMURESSUJEN KERTOMAA - poikakoulun elämää 50 vuotta sitten

Ressun 1964 ylioppilasluokkien - riemuressujen - yhteisenä tavoitteena on jättää oma vaatimaton mutta ikimuistoinen jälkensä kansakunnan historiaan. Monista ressuista on kasvanut tiedemiehiä, valtion virkamiehistöä ja liike-elämän menestyksekkäitä nimiä. Tässä Pärskeiden erikoisosiossa kerromme elämästä Suomessa kylmän sodan paineen alla, riemuressujen taipaleesta Ressussa, millaisia filosofeja olivat heidän sodan käyneet opettajansa ja millä eväillä he ovat luovineet elämässään eteenpäin.

Artikkeli on koottu riemuressuille tekemiemme haastattelujen ja heidän kirjoittamiensa materiaalien pohjalta. Riemuressuhankkeeseen kuuluu myös osio www.ressut.net-sivustolla, jossa on muun muassa videomateriaalia. MIINA VIRTANEN, LAILA KETVEL, SANNA RANTAHALVARI
Kuvat: riemuressujen arkistot, Miina Virtanen, Roman Beletski

*8C-luokan jäseniä
ravintola Zinnkellerin
edustalla 4.4.2014.
Kuvassa vasemmalta
oikealle Tauno Kääriä,
Kari Malmström,
Martti Vaarnas,
Nyyrikki Kurkivuori,
Timo Bäckman,
Kyösti Sysiö ja Vesa
Mäkeläinen.*

*Riemuressujen 7C-luokka
vanhojen vuonna 1962-
1963 ja lehtori Margaretha
Becker.*

I HOIDA TYÖSI ILOLLA, VELVOLLISUUTESI KUNNIALLA

Perinne, kunnia, kuri ja erinomaisuus.

*Ressu on valtion eliittikoulu, jossa kaikki perinteistä poikkea-
va on pannassa. Koulustamme valmistuu preussilaisen kuri-
kasvatuksen tuloksena yhteiskunnan palvelukseen virkamie-
hiä, diplomaatteja, yliopiston opettajia.*

1960-luvulla Ressu oli valtion poikakoulu ja viralliselta nimeltään Helsingin lyseo. Tuohon aikaan Suomen koulujärjestelmä oli erilainen kuin nykyään: ensin oltiin kansakoulussa, ja neljänneltä luokalta oli mahdollista pyrkiä oppikouluun pääsykokeen kautta. Ressuun oli paljon hakijoita, koska valtion kouluna sen lukukausimaksut olivat alhaiset. Myös sijainti kaupungin keskustassa houkutteli monia. Oppilaat olivat koulustaan ylpeitä – Ressulla oli pitkät perinteet ja hyvä maine. Eräät haastattelut entiset ressut mieltivät, olisivatko he nykyisillä keskiarvo-
rajoilla – esimerkiksi vuonna 2012 9,42 - päässeet Ressuun ollenkaan. Toisaalta oppimistulosten arviointi on vahvasti sidoksissa aikaansa, ja Ressu oli jo riemuressujen aikaan Helsingin oppikouluista vaikeimpia päästä sisään.

Rinnakkaisluokkia oli kolme: saksan, englannin ja ranskan lukijat. Luokilla oli vahva yhteishenki, ja ressut ker-
toivatkin esiintyneensä enemmän A-, B- tai C-luokkalaisina kuin yhtenäisenä vuosikursseina. Ressussa arvostettiin reaali-
lyseon pääaineita kieliä, matematiikkaa ja reaaliaineita –
vastakohtana klassillisille lyseoille, joissa opiskeltiin latinaa

ja kreikkaa. Kirjavaan oppilaskuntaan kuului niin työläisten, virkamiesten kuin suurlähettiläidenkin lapsia. Monissa perheissä oli ressuja jo useammassa sukupolvessa sekä veljes-
sarjoina.

Kouluviikko kesti kuusi päivää: lauantaisin oltiin yhteen asti koulussa. Pikku hiljaa 1960-luvulla kouluviikon pituutta muutettiin: ensin oli yksi vapaa lauantai kuukaudesta. Nuorille pitkä viikonloppu oli hämmästyttävä uutuus. Vapaa-ajan lisääntyminen aiheutti ongelmia kodeissa, sillä vanhemmat kävivät edelleen lauantaisin töissä.

Kuri oli ankaraa. Rikkeistä rangaistiin ja häiriköt heitettiin luokasta ulos, huonosta käytöksestä saatettiin jopa erottaa määräajaksi. Tavoitteena oli kouluttaa vastuullisia ja kuuliaisia kansalaisia. Karttakeppiä, jälki-istuntoja ja kotiin lähetettäviä muistutuksia käytettiin kasvatuskeinoina. Vanhemmat ressut puhuivat myös karsseri-nimisestä rangaistuksesta, jossa häirikkö suljettiin koppiin vähäksi aikaa. 1960-luvulla rangaistusmuoto oli ilmeisesti kuitenkin jo poistettu käytöstä. Kovista

rangaistuksista huolimatta ressut rikkoivat usein sääntöjä ja myöhästyivät esimerkiksi joka-aamuudesta aamuhartaudesta tarkoituksellisesti. Tupakointikieltokaan ei ressuja pysäyttänyt – WC ”tuprautti sakeat savut sisältään joka kerta oven avautuessa”. Opetus oli erilaista kuin nykyään: opettaja oli kaikkietävä auktoriteetti, jonka luennointiin oppiminen perustui ja jota ei sopinut kyseenalaistaa. Nykyistä tutkivaa ja yhteisöllistä oppimista ei kuviteltukaan käytettävän ja ulkoa opettelua ja pönttämistä pidettiin tärkeänä.

Pääsemme ihailemaan IBM:n
laskentakeskuksen tietokoneita.
Seison nenä painautuneena
konekeskuksen lasi-ikkunaan ja
tuijotan hypnoottisesti tietokoneen
nauha-asemissa pyörähteleviä
magneettinauhakeloja.
Tietotekniikkaa ei kuitenkaan
opeteta missään. Ei edes
yliopistossa.

Ruoka oli lukioluokilla maksullista. Alaluokkien nuoremmille oppilaille ruoka kannettiin luokahuoneisiin peltiämpäreissä. Monilla oli omat eväät ja usein käytiin syömässä koulun ulkopuolella keskustan kahviloissa ja kaupoissa, esimerkiksi Ehon Baarissa, nykyisessä Ravintola Lapissa. Valtaosa oppilaista asui kantakaupungin ulkopuolella, ja kouluun tultiin kävellen tai julkisilla. Varsinainen Ressun raitiovaununlinja oli Kalevankatua pitkin kolkutteleva numero kuutonen, joka kaartoi jyrkästi Kalevankadulta Annankadulle ja sieltä Eerikinkadulle. Välitunnit vietettiin Kalevankadun puoleisella pihalla, jossa oli myös opettaja valvomassa luokkien keskeistä satunnaista nahistelua. Koulun vanhin luokka sai erikoisoikeuden oleskella välitunneilla Lönnrotinkadun puolella. "Sitä tunsin itsensä melkein vanhukseksi ja tajusi, että tuleva vuosi teettää töitä yo-kirjoituksia ja päättötodistusta varten", eräs ressu kuvailee. Jos oli yli kymmenen astetta pakkasta tai rankkasade, välitunti vietettiin käytävässä. Kun opettaja oli poissa, saatiin hyppytunti, joka vietettiin usein Stockmannilla.

Nasutus oli traditio jo 1960-luvulla. Vanhemmat oppilaat veivät uudet tulokkaat pihan vessaan, pistivät pään vesihanalle ja valuttivat vettä niskaan. Näin uudet oppilaat hyväksyttiin ressuiksi. Ressut arvelevat, että poikakoulun henki ja elämä poikkesivat yhteiskouluista. Aiheesta keskusteltiin silloin tällöin muun muassa Pärskeiden sivuilla. "Sitten kun tulin poikakouluun, niin oli kyllä rehellisesti sanottuna sopeutumisvaikeuksia alussa - sitä ajatteli että hetkinen! Nopeasti siinä kuitenkin kyllä sopeutui. Totta kai se asia pitää kompensoida jossain vaiheessa, jossain pitää tyttöjä nähdä", muistelee yksi ressuista.

Riemuressut muistelevat lämpimästi koulun erilaisia kerhoja. Oli kerran kuukaudessa kokoontuva luontokerho Verso, jossa kerrottiin hauskoja juttuja luonnosta ja sen tutkimisesta. Kerhossa kävi jopa vierailuvia puhujia ja näytettiin elokuvia ja diaesityksiä. Luonnonhistorian opettaja kutsui aktiivisimpia kerholaisia kesämökilleen tai kotiinsa kylään. Vanhat versolaiset sanovat olevansa edelleen luonnosta kiinnostuneita. Joku riemuressuista muistaa ranskan keskustelukerhon, toiselle on jäänyt parhaiten mieleen shakkikerho: "Tiistaisin koulun jälkeen kokoonnuttiin koko lukion ajan. Riemuressut osallistuivat joukkueena tähän oppikoulujen väliseen shakkiturnaukseen. Voitimme kolme kertaa peräkkäin Helsingin oppikoulujen välisen mestaruuden." Kerran opiskelijoiden bridgen pelaamista luultiin uhkapeliksi. Opettajat kuitenkin tyyntyivät ja antoivat kortinpelua jatkua, kun he ymmärsivät ressujen harrastavan korkeatasoista bridgeä.

Keskikoulussa oli ammatinvalinnan ohjausta: tehtiin mustetahratestejä ja haastatteluja. Monilla oli varsinkin ylemmillä luokilla selkeitä tulevaisuudensuunnitelmia, jotka eivät kuitenkaan aina vastanneet perheen odotuksia. Virkamiesperheen pojasta toivottiin virkamiestä, vaikka tämä itse olisi ollut kiinnostunut taiteilijan urasta. Käsitys am-

matinvalinnasta oli ressujen mukaan kaavamaisempi kuin nykyään. Jo silloin kuitenkin yhteiskunnallisesti arvostetut ammatit olivat tavoiteltuja, ja moni halusi lääkäriksi, professoriksi tai suurlähettilääksi. "Eräs ystävämme halusi arkkitehdiksi ja pyrki noin seitsemän kertaa, sitten hän pääsi. Hänellä oli vakaa pyrkimys ja kutsumus", kertovat ressut. Lopulta kaikki saivat toivomansa opiskelupaikan.

Ressun yhteishenkeen kuului jo vuosikymmeniä sitten suvaitsevaisuus. Ressusta sai hyvät valmiudet jatkuun, sillä koulu antoi hyvät eväät ja tiedot ongelmien ratkaisuun ja kannusti itsenäiseen ajatteluun ja päätöksentekoon. "En kyllä olisi ylioppilaaksi koskaan tullut, ellen olisi päässyt Ressuun, se paransi mahdollisuuksia. Pojat pitivät huolta toisistaan ja mielenkiinto fokusoitui paremmin", toteaa vanha ressu. Toinen ressu kertoo saaneensa muuten huonosti menneestä kirkkohistorian kokeesta - joiden yleinen arvosana oli 0+ - plussapisteen siitä, että oli "yhdessä lauseessa ajatellut omilla aivoillaan". Jälkeenpäin ajatellen tästä taidosta onkin ollut eniten hyötyä koulun jälkeisessä elämässä.

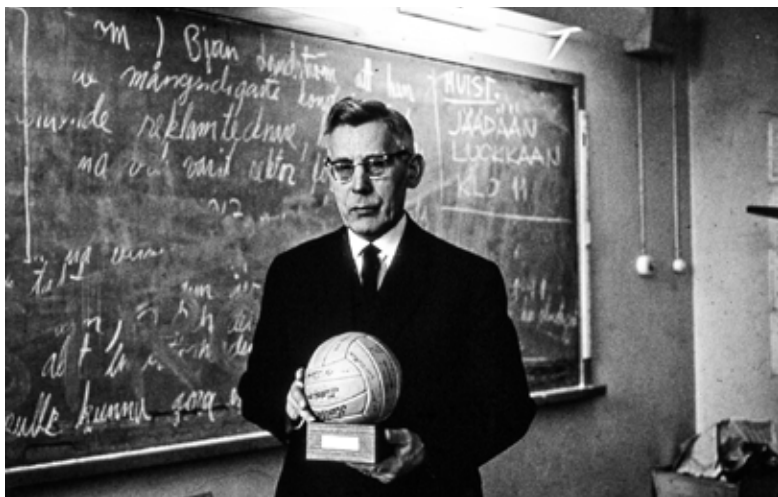
II OPETTAJIA JA HEIDÄN KUSTANNUKSELLAAN PILAILUA

Opettajamme seisovat jäyhinä, kaikkietävinä luokan edessä. Osaavat kaiken antiikin jumalista sudenkorenon siipien lukumäärään. Jotkut heistä ovat sodankäyneitä miehiä, filosofian tohtoreita, jotka piiskaavat karttakepillä tietoa tyhmiin kalloihimme. Puhvelinaamainen K. I. Teppo takoo puupäihimme filosofiaa ja psykologiaa; Sokrates, Pascal, Descartes. Ranskan kielen lehtori Saimi Keinänen nojaa kateederiin intohimoisesti lausuen otteita legendaaristen ranskalaisten kirjailijoiden teoksista.

Lehtori Johannes Kaikko kumartuu luokan edessä tuijottaen lattiaa: "Järjestäjä! Täällä on roska!" Järjestäjä ilmoittaa, ettei hänellä ole mikroskooppia ja näsäviisaudesta saa palkkioksi tunnin jälki-istunnon. Ripustamme salavihkaa savuavia ja kyteviä kengännauhoja luokan patterin taakse. Suomen opettaja Silja Kaunisto saa päänsärkykohtauksen ja joutuu jättämään tunnin kesken. Pääsemme taas lintsaamaan kirkkopuiston kevääseen. Mikä urotyö!

Ainakin osaa Ressun opettajista arvostettiin kovasti. Luokanvalvoja Niilo "Vino" Tammissalolle annettiin viimeisenä koulupäivänä luokan nimikirjoituksilla varustettu jalkapallo; hänellä oli nimittäin kova maajoukkueen pallonhistoria. Vino antoi terveysopin tunneilla mielenkiintoista toisen sukupuolen käsittelyvalistusta poikakoulun kasvateille: "Ei sitten jätetä partneria sängylle sätkyttelemään." Opettajien sanomisia siteerattiin innokkaasti Pärskeiden sivuilla, kuten nykyäänkin.

Etenkin rehtorit saivat arvoisensa kunnioituksen - heitä myös vähän pelättiin. Ressut muistavat erityises-

Niilo "Vino" Tammisalo saa abeilta jalkapallon.

ti kuuluisan Norssista Ressuun rehtoriksi siirtyneen Lauri Nukarin eli Nuukon. Tästä heräsi monia mielipiteitä siitä, koulutetaanko Ressun rehtorit Norssissa.

Luonnontieteen opettaja, maisteri Irja Martikainen eli Pupu – tai vanhempien oppilaiden kutsuma Rihma – opetti karmaisevalla esimerkillä miten evoluutio toimii: huonot yksilöt eivät saa jälkeläisiä ja vahvemmat ja viisaammat saavat. Hänen käyttämänsä esimerkki ilmeisesti oli todellinen ja napattu silloisesta mediasta: "Kolme poikaa päätti kilpailla kovassa pakkasessa siitä, kuka pystyy ajamaan mopolla korttelin ympäri pää paljaana pisimpään. Yksi luopui leikistä jo yhden kierroksen jälkeen, toiset kaksi jatkoivat. Heidän aivonesteensä jäätyivät: toinen jäi invalidiksi ja toinen kuoli. Ensimmäinen, joka luopui leikistä, käytti aivojaan ja jäi lisääntymiskykyiseksi."

Humanististen aineiden opettaja Teppo oli jostain syystä kovasti kiusattu. "Liekö ollut hänen oman psyykinsä hoitoa, kun pakotti meidät opettelemaan ulkoa erityisesti piispa Renquistin uskontunnustuksen, jonka vieläkin muistan. Se kuului: "Siinä on tehtävä tihästä ja kiinteästi töitä ikäänkuin vastatuuleen soutuissa." Näin taisi myös olla Tepon suhde meihin poikiin", kertoo eräs ressu. Alaluokkien uskonnon opettaja Irja Petra sen sijaan piirrätti raamatullisia kuvia kotiläksyinä. Ne pienet vihkot ovat kuulemma vielä tallessa 60 vuoden ja monien muuttojen jälkeen. Musiikinopettaja Anna-Liisa Luukkonen, "Mökä", oli armoton: "Laulukokeet olivat hirvitys. Luokan eteen joutui laulamaan nöyryytetynä, vaikei osannut laulaa pätkääkään."

Saksan kielen opettaja Väinö Kataja eli Puska oli vanhan kansan opettaja, joka kerran hän ilmaisi syvän tyytymättömyytensä oppilaiden vihkojen käsialaan ja ilmoitti, että lähes puolet luokasta kirjoittaa läksyn kymmenen kertaa uudelleen ja tulee näyttämään tehdyt tehtävät hänelle kotiin. Lisäksi hän ilmoitti, että jos samanlainen meno jatkuu luokassa, niin hän takaa, että se polku, joka vie hänen kotiinsa, ei ruohotu.

Poikakoulu vaikutti myös siihen, millai-

seksi oppilas-opettaja-suhde muodostui. Poikaenergiaa ja testosteronia oli liikaa purettavaksi. Opettajille tehtiin piloja jatkuvasti. Yksi nerokkaimmista jekuista oli ovien vaihto. Käytävän päissä olevissa luokissa oli kaksoisovet, joiden saranatappien pojat keksivät sopivan kohdalleen: "Meillä oli semmonen vanha opettajatar ruotsissa joka opetti Kaarle XII:n aikaista ruotsia – "Vi voro och vi äro", och så vidare – nimeltään Anna Murros, "Korppu". Hän tuli hyvin totisena luokkaan sisään, ei aluksi huomannut mitään – kunnes näki kymmenen sentin raon keskellä, sillä vaihdetut ovipuolet oli kapeemmat. "Tässä ovesahan on jotain vikaa! Taidatte tehdä minusta pilaa, minä menen hakemaan rehtorin", ja sitten hän meni kerrosta alemmas kantelemaan rehtorille, Lauri Nu-

karille. Sillä aikaa pojat vaihtoi ovet takas paikalleen. Sitten rehtori Nuuko tuli ja sanoi: "Jaaha, missäs se ovi oli?", kokeili sitä ja jatkoi: "Eihän tässä ovela ole mitään vikaa, oletteko hullu?" "Korppua kiusattiin myös aivastuspulverilla, jota oli etukäteen siroteltu päivän aihetta käsittelevään sivuväliin. Opettaja rupesi aivastelemaan niin kovasti, ettei ruotsinopetuksesta tullut hetkeen mitään.

Saksanopettaja Margaretha Beckerillä ei ollut aivan tarvittavaa auktoriteettia lähes aikuistuvien miesten käsitelyyn, joten hänelle tehtiin kovasti jänää. "Hänellä oli erittäin hieno samettinen kävelypuku ja pojat sitten ennen tun-

nin alkua – opettajan tuoliin oli puuta, siinä oli vaneripohja – kirjoittivat tuoliin peilikirjoituksella tekstin. Ja Margaretha Becker istui siihen runsaanpuoleisella varustuksellaan ja se samettihan imi kaiken liidun sisäänsä. Ja sitten hän poistui luokasta ja me yritettiin pitää

naama peruslukemilla, ettei kukaan hörähtäisi. Se menikin ihan hyvin siihen asti, kunnes sitten seuraava tunti alkoi niin, että molemmat ovipuolet pamahti auki ja Lauri Nukari sanoi "Tälle luokalle kaksi tuntia", eikä siinä ollut mitään keskustelemista. Sitten tämä Margaretha onneton kääntyi selkä meihin päin ja takamuksessa luki: "Potkaise tähän." "

Ressun opettajakunta 1956-1957.

III ESIPENKKAREISTA ITSE ASIAAN

Abiturientteina opimme jotain hyödyllistä myös itse elämän kannalta. Ainakin pitämään esipenkkareita Stadin kaikkien tyttökoululuokkien kanssa. Tyttönorssissa, kirkkopuiston tyttökoulun ja muidenkin halukkaiden kanssa. Esiinymme valtiotieteen opiskelijoiden yhdistyksen Kannunvalajien jäseninä. Järjestämme huippubileitä tyttöjen kotona, Tuusulanjärvellä ja muissa hauskoissa paikoissa. Kun penkkarit ovat ovella, olemme jo niin kuitteja, ettei niistä juhlista tule mitään.

Abit penkkariajoissa.

Poikakoululaisille tuli luonnollisesti eteen se vaihe, kun piti hankkia toisen sukupuolen seuraa. C-luokka kertoo aloitaneensa vanhan tradition mukaisesti tyttönorssien lähestymisen, mutta tämä yhteistyö tuntui töksähtevän: "Silloin todettiin että tyttönorsseihin ei menä. Meidän luokan piti keksiä jotain uutta ja eksklusiivisempaa, ja me keksittiin

"Alkoi varovainen lähestyminen muutamien esipenkkareiden avulla ja lopulta varsinaiset penkkarit ranskalaisen koulun tiloissa. Siitä syntyi kolme avioliittoa! Ilmeisen hyvä valinta."

suomalais-ranskalaisen yhteiskoulun abit, joihin kuului parikymmentä tyttöä ja kolme poikaa. Todettiin, ettei niistä kolmesta pojasta ole mihinkään, joten esitettiin kaino pyyntö: olisiko heillä mitään sitä vastaan, että vietettäisiin yhteiset penkkarit. Koska neuvottelijoina olivat tytöt siinä luo-

kassa, tietenkin pyyntöömme suostuttiin. Alkoi varovainen lähestyminen muutamien esipenkkareiden avulla ja lopulta varsinaiset penkkarit ranskalaisen koulun tiloissa. Siitä syntyi kolme avioliittoa! Ilmeisen hyvä valinta."

Penkkareihin kuului, että siellä oli molemmilta luokilta valvojat paikalla. He istuivat juhlasalin etuosassa keskenään kuin tatit ja juttelivat sivistyneesti koko illan. "Me yritettiin häätää niitä soittamalla Twist and Shoutia niin lujaa ku volyymiä lähti - varmaan jotain kaksikymmentä kertaa peräkkäin - mutta ei lähtenyt kumpikaan minnekään", valittavat ressut. Beatles oli juuri lyönyt läpi. Juhlajuomia ei uskallettu tuoda kouluun, joten

"Me yritettiin häätää niitä soittamalla Twist and Shoutia niin lujaa ku volyymiä lähti - varmaan jotain kaksikymmentä kertaa peräkkäin - mutta ei lähtenyt kumpikaan minnekään!"

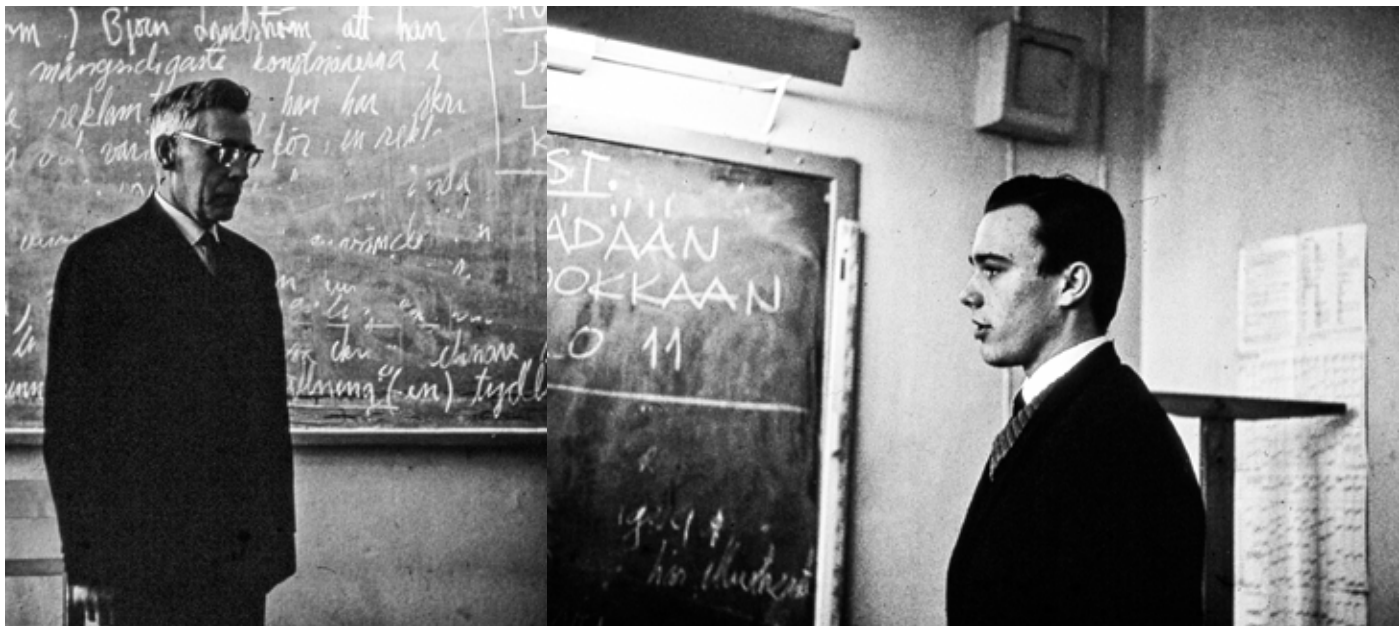
niitä pantiin hankeen koulun ulkopuolelle ja siellä käytiin aina niin sanotusti vilvoittelemassa.

Wanhojen tansseja ei Ressussa tuolloin tanssittu, tyttöjä kun ei ollut. Wanhojen päivänä pojat kuitenkin puukeutuivat frakkeihin, kuten nykyäänkin.

Vuoden 2014 penkkariajot eivät näytä kovinkaan erilaisilta.

Niilo Tammisalo kuuntelee, mitä Nyyrikillä on sanottavana.

Ressut yo-marssilla.

Lehtori Margaretha Becker, riemuressujen pilojen uhri.

Penkkarit vietettiin Ranskalaisen lyseon kanssa.

Frakeissa vanhojen päivänä.

IV URHEILUN HUUMAA JA KILPAILUA NORSSIEN KANSSA

Mottomme oli "Urheilu on ruumiin rutto ja sielun saasta". Ajatus tästä viisaudesta tuli Ressun seinillä olevista ylevistä aforismeista. Kuitenkin Ressu oli 1960-luvulla kärkipään urheilukoulu Helsingissä: siihen maailmanaikaan ei ollut urheilulukioita, näitä 1980-luvun ilmiöitä. Vuoden kohokohta oli Oxford–Cambridge-tyyppinen soutukilpailu Ressun ja Norssin välillä, joka järjestetään nykyäänkin kamppailupäivänä. Norssi peitettiin tietyksi menen tullen kaikessa: myös puhe-linkoppikilpailussa, jossa 12 ressurua tunkeutui samaan koppiin rikkoen Norssin ennätyksen.

Ressu oli Helsingin lukioden mestari muun muassa kori- ja jalkapallossa useana vuonna. Eräs nyt jo joukosta poistunut ressu, Matti Uuspää, pelasi koripalloa mestaruussarjassa ja jopa Suomen maajoukkueessa myöhemmin. Lajikirjo oli suuri, pöytätenniksenkin tuolloinen suomenmestari löytyi Ressusta. Haagassa käytiin suunnistamassa ja Eläintarhan kentällä juoksemassa. Urheilun merkitys oli suuri harrastusmahdollisuuksien ollessa muuten vähäinen.

Olosuhteet urheilun harjoittamiseen olivat nykypäivään verrattuna hyvin vaatimattomat: voimistelusalit oli varsin pieni ja varusteita vähäisesti. Oli yleinen käytäntö hakea divarista urheiluvälineitä. Liikuntatunti koulussa edellytti ainoastaan kevyempiä vaatteita ja kumitossuja, eikä ollut puhuttakaan mahdollisuudesta suihkuun.

V ELÄMÄÄ OLI KOULUN ULKOPUOLELLAKIN

Harjoittelemme elämää polttamalla tupakkaa Yrjönkadun baarissa ja nahistelemalla nulikkamaisesti välitunneilla hotellin Tornin varjostamalla pihamaalla. Raitiovaunu kolisee mäkeä ylös sivuten koulun rauta-aitaa, jossa roikomme kuin apinat. Meistä kasvaa hyviä ystäviä. Legendaarinen Hannu Karpon raittiusseura Saras-tus, jota ei ainakaan raittisuudesta tunneta, imee uusia jäseniä Koffin panimon tuoksujen kantautuessa sieluraimiimme.

1960-luvun ressut viettivät vapaa-aikaansa kaupungin kuppiloissa. Nuoret kokoontuivat koulun jälkeen esimerkiksi Valion baariin ja Rautatalon kahvilaan. Ressut harrastivat aktiivisesti urheilua, partiota ja kerhoelämää. Lauantaisin Helsingin koulujen teinikunnat järjestivät teinitansseja, joissa poikaressut pääsivät tapaamaan vastakaisen sukupuolen edusta-

jia, kuuntelemaan vastatulleita rautalankabändejä ja nauttimaan limua ja pullaa.

Myös Helsingin teinien elokuvakerho HETEK oli suosittu. Se kokoontui kerran kuussa teatteri Rexissä, ja sali oli aina täynnä, sillä siellä oli mahdollisuus nähdä laatu elokuvia, joita ei ollut muiden elokuvateatterien ohjelmistoissa. Marilyn Monroesta ja Brigitte Bardot'sta unelmoitiin, ja Kuinka miljonääri naidaan, Piukat paikat ja Kesäleski kuuluivat ressupoikien suosikkielokuihin. Monroen yliannostuskuolemasta masennuttiin hetkeksi. Beatlesin elokuva A Hard Day's Night avasi ressuille uuden, kansainvälisen maailman. Jazz teki tuloaan ja sitä keräännuttiin kuuntelemaan klubeille: muun muassa Tavastialla käytiin runsaasti. Mustavalkotelevisioista seurattiin Nuorten tanssihetkeä ja radiosta kuunneltiin Beatlesia. Myös Elvis Presley ja Rolling Stones saavuttivat suurta suosiota, ja jazz sekä kantrimusa tekivät tuloaan.

1960-luvulla Suomeen rantautui grilliruokakulttuuri. Grillipihvit ja ranskalaiset perunat olivat uusia ja ihmeellisiä, ja niitä jonotettiin sankoin joukoin. Lähelle Ressua, Vanhan ja Uuden ylioppilastalon väliin, avattiin ranskalaisia myyvä Perunatori.

Tuohon aikaan vasta 21-vuotiaana tuli täysi-ikäiseksi, eivätkä abiturientitkaan saaneet laillisesti ostaa alkoholia. Sitä kuitenkin hankittiin erilaisten välittäjien kautta. Myös joistakin ravintoloista sai olutta alaikäisenä: liberaaleimmat tarjoilijat ymmärsivät abien nautintojen tarpeet. Ilman kravattia ja puvuntakkia ei kuitenkaan päässyt sisään, eivätkä naiset saaneet käydä yksin ollenkaan ravintolassa. Ressut kertovat myös baareista, joissa piti ennen kahtatoista alkoholia saadakseen tilata ensin voileipä. Usein leipä jäi koskemattomaksi ja sitä kierrätettiin pöydästä toiseen, mistä tulikin nimitys "kumileipä".

Riehakkaita abeja.

VI MITÄ SUOMESSA JA MUUALLA MAAILMASSA

Kylmä sota ja Yhdysvaltain presidentti Kennedyn salamurha varjostavat ylioppilasvuoden alkua. "Henkisen voimamme lujuus on tärkeämpi kuin elämän helppous", lausuu arkipiispa Martti Simojoki edesmenneen presidentti Kennedyn sanoja lainaten Senaatintorin uuden vuoden vastaanotossa. Martin Luther King pitää kuuluisan "I Have a Dream" -puheensa Lincolnin muistomerkillä Washingtonissa mielenosoitusmarssin osallistujille. Marssien ansiosta Yhdysvaltain lakiin lisätään kansalaisoikeuslaki.

Sodanjälkeinen Suomi rakentuu pommitusten raunioista liikekorteilleiksi, asuintaloiksi. Puurötelöitä revitään, tyhjiin monttuihin kohoaa yhä korkeampia nostureita. Rautateitä aletaan sähköistää. Yhteydet paranevat maailmalle, potkurikoneet väistyvät kaukomaille suuntaavien jumbojen tieltä. Kunpa pääsisi mukaan!

Helsinki kasvoi kymmenillä tuhansilla asukkailla vuosittain, ja rakennettiin uusia kaupunginosia, kuten Haaga, Herttoniemi ja Lauttasaari. Yhä useampi tuli junalla tai raitiovau-
nalla kouluun, kun kulkuyhteydet paranivat. Jälleenrakennuksen aika oli köyhää ja huvia halpoja.

Ressussa on aina oltu tietoisia maailman tapahtumista, silloinkin kun uutisten saaminen ei ole ollut yhtä helppoa kuin nykyään. Vuoden 1964 ylioppilaat kasvoivat Neuvostoliiton vaikutuspiirissä ja tottuivat jo varhain ajatukseen, ettei julkisessa keskustelussa sovi sanoa mitä tahansa: "Se oli mennyt selkäyttimeen, jokainen tajusi sen, mitä sopii missäkin puhua ja mitä ei. Kyllä se loi leimansa yleiseen julkiseen esiintymiseen." Maailma oli erilainen kuin nykyään ja tapahtumat, joita me nykyressut luemme historiankirjoista, ovat olleet arkipäivää 1960-luvun riemuressuille.

Riemuressut kasvoivat elintarvikesäännöstelyn ja jälleenrakentamisen maailmassa, joka tuntuu vieraalta vapaaseen kuluttamiseen tottuneista nykyressuista. Kaupassa käytettiin yleisostokuponkeja, joihin oli merkitty tietty määrä elintarvikkeita, joita kullakin kupongilla sai. Säännöstelyn loppuminen ja kaupan vapautuminen on jäänyt vanhoille ressuille mieleen: "--- se oli 1952, kun Suomen viimeinen sotakorvausjuna meni rajan yli ja sitten seuraavaksi alkoi saada kahvia vapaasti, vaikkei me itse oltu siinä iässä, että kahvi olisi ollut maailman tärkein asia. Kaikki tää me ollaan kuitenkin eletty."

Kylmän sodan kulloisestakin tilanteesta oltiin myös hyvin tietoisia. Esimerkiksi noottikriisin aikana muistellaan pelon tunnetta, jolloin myös koulussa puhuttiin tilanteesta. Toinen mieleen jäänyt kylmän sodan tilanne oli Kuuban kriisi vuonna 1961. Neuvostoliitto oli viemässä ohjuksiaan Kuubaan ja muu maailma odotti kauhuissaan kolmannen

maailmansodan puhkeamista. Eräs entinen ressu muistaa historianopettaja K. Tepon todenneen, että "tästä tulee maailmanpalo".

1956 presidentinvaalien aikaan radiosta kantautuva "Kekkonen, Kekkonen, Kekkonen..." muistuu myös riemuressujen mieleen. Aikaisemmat presidentit opeteltiin aamuhar-
tauteen kävellessä, kun koulun seinällä riippuivat järjestyksessä presidenttien kuvat Ståhlbergistä Kekkoseen. Vaikka Suomea on moitittu siltä ajalta suomettumisesta, muistelevat riemuressut oman aikansa kansainvälisyyttä. Moni halusi oppia kieliä ja oppia haettiin niin koulun penkiltä kuin ruotsinkielisten koulujen teinitanssiaisistakin: "Alotin aina että "Hur är det idag? Du tycker dansa här eller hur?" Sitten meni vähän aikaa että ne huomasi että mä en oikee puhunu ruotsia ja kysy että haluutsa puhuu suomea vai ja sanoin et just sen takii mä tuln että voin treenata!"

1960-luvulla oltiin valmiita puhumaan politiikasta ja nousemaan barrikadeille tärkeiksi koettujen asioiden vuoksi. Ilmapiiri oli oikeistovaikutteinen ja toisinaan jopa mella-
koitiin kommunismia vastaan. Mielenosoitukset ja mellakat olivat muutenkin yleisiä; palolaitoksella töissä ollut entinen ressu muistelee, miten varauduttiin vesitykeillä siihen, että vuoden 1962 nuorisofestivaalit voisivat riistäytyä käsistä.

Mallia poliittiseen aktivismiin ja radikalismiin saatiin muualta Euroopasta, erityisesti Pariisista. Mellakoita järjestettiin Neuvostoliiton Tšekkoslovakian miehityksen vuoksi, mutta toisinaan myös ihan halusta ilmaista omaa aktiivisuutta ja puuttua opiskelijoiden asemaan ja tilanteeseen. Helsingissäkin jouduttiin käyttämään ratsupoliiseja nuori-

son hillitsemiseksi. Suurin nuorison kannanotto oli Vanhan ylioppilastalon valtaus vuonna 1963. Eräskin ressu muistelee olleensa mukana valtauksessa ja vieneensä savuavan pommin ulos rakennuksesta: "Mä kuskasin sen ulos, se oli vähän epämiellyttävää. Mä en tiedä voiko sitä sankariteoks sanoa, mutta sehän tietysti kehitti hirveen määrän savua. Väkeä ihan lakos, kun mä kuljetin sitä rukaset kädessä ulos." Itse valtaamista ressut eivät pidä niinkään organisoituna, kyse oli

enemmänkin päänäpistosta, jota ei ollut suunniteltu aivan loppuun saakka.

1960-luku oli voimakasta yhtenäiskulttuurin aikaa ja vanhat ressut muistelevat mielellään hyvää yhteishenkeä ja solidaarisuuttaan. Luokkaeroja ei ollut, eliitti oli jossain kaukana tavallisten ressurien arkipäivästä. Kaikilla oli enemmän tai vähemmän pulaa, ja ressut olivat taitavia jakamaan eväitään ja tavaroitaan niin, ettei kukaan tuntenut itseään muita huonommaksi: "Joskus kun näki selvästi, että kaveri tulee kouluun ilman eväitä, niin menettely oli sellainen ettei keneltäkään, ei saajalta eikä antajalta, mennyt kasvot. "Voi peijakas kun mutsi on laittanu taas näitä kinkkuvoileipiä, mä en voi sietää possua! Ota sä toi ja syö!" Ja seuraava kave-

ri sanoi: ” Minä taas en tykkää juustosta, se on ihan kreisi se mutsi kun se tällasia smörgareita duunaa!” ja heitti sen juustovoileivän ja näin oli silläkin kaverilla, joka oli tullut kouluun ilman eväitä aamulla, tuhdit eväät. Tällä tavalla se pelas.”

VII YLIOPPILASKIRJOITUKSISTA KOHTI KANSAINVÄLISTÄ ELÄMÄÄ

Riemuressujen koulu-aikaan kieliä luettiin aktiivisesti. Englannin ylivalta ei ollut yhtä selkeää kuin nykyään, vaan suurimmalla osalla oli lisäksi pitkä ranska tai saksa. Ruotsin lukemista pidettiin itsestäänselvyytenä, kieltä kuuli kuitenkin ympäri kaupunkia. Vaikka opiskeluaikana esimerkiksi vaihto-oppilastoiminta oli vielä melko harvinaista, suuntautui-
vat ressut tulevaisuudessa ulkomaille. 8C-luokka laskeske-
li, että sen luokan oppilaat ovat ehtineet työuransa aikana viettää pitkiä ajanjaksoja ainakin Ruotsissa, Norjassa, Englannissa, Belgiassa, Saksassa, Sveitsissä, Virossa, entisen Jugoslavian maissa, Singaporessa, Thaimaassa, Australiassa, Norsunluurannikolla, Tansaniassa, Yhdysvalloissa ja Kanadassa. Tuskin meni se kieltenopiskelu hukkaan!

Ressut kokevat saaneensa hyvät opit ja valmiudet lähteä maailmalle, vaikka siltä ei välttämättä tuntunutkaan ylioppilaskirjoituksissa. Siihen aikaan kirjoituksien hajauttaminen useammalle kirjoituskerralle ei ollut mahdollista, vaan kaikki kirjoitettiin saman kevään aikana. Uusiminen seuraavana syksynä oli kuitenkin mahdollista. Kirjoitukset olivat lukion huippukohta, johon olisi voinut valmistautua kenties jo aikaisemmin – usein luettiin kiireessä vielä viimeisenä iltana ja yönä. Kakkosvuonna suoritettavia preliiminäärejä muisteltiin yhtä pelottavana kuin itse kokeita,

vaikka riemuressut kirjoittivatkin ylioppilaiksi hyvin arvosanoin. Laudatureja tuli paljon, mutta arvosteluasteikko erosi nykyisestä: siitä puuttuivat eximia, magna ja lubenter. Ylioppilaskirjoituksista ressut muistavat parhaiten omat ja toisten eväät: kuinka ihmeteltiin miten jotkut ovat voineet valita tuollaista ja tuollaista mukaan saliin. Lisäksi aineet piti lopuksi kirjoittaa musteella puhtaaksi, mikä lisäsi stressiä kirjoituksissa. ”Sen takia mä en saanu aineesta ällää!” muistelee eräs ressu.

Opettajien suunnalta tuli paineita opiskella ja saada hyviä arvosanoja, eräskin ressu muistaa äidinkielenopettajansa pelotelleen, ettei kukaan hänen aikaisemmista oppilaistaan ollut kirjoittanut cum laudea huonompaa. Lakkiais-päivänä oltiin kuitenkin kiitollisia kaikesta siitä, mitä Ressu oli vuosien varrella tarjonnut. Monista riemuressuista tulikin esimerkiksi juristeja, lääkäreitä, diplomaatteja ja tutkijoita. Kenties possessiivisuffiksia tärkeämpinä nähtiin avoin asenne, kansainvälisyys ja kunnianhimo, samat arvot jotka ovat yhä Ressussa tärkeitä.

Riemuressujen B-luokka Seurahuoneella 8.4.2014. Kuvassa vasemmalta oikealle Klaus Oesch, Hannu Hälvä, Seppo Asikainen, Lauri Tarpila ja Pekka Roto.

Riemuressut muistelemassa kouluaikojaan ravintola Zinnkellerissä, kuvassa yllä Kyösti Sysi

Nyyrikki Kurkivuori

Tauno Kääriä (vas.) ja Timo Bäckman

Sanottua

Koska opettajatkin ovat vain ihmisiä.

“Teille on ehkä tuttu se pedon luku 666, jota jotkut kirjoittelee mummojen pelotteluksi bussipysäkeille.

“Olisko se täysin moraalitonta jos mä päästäisin teidät 5 minuuttia etuajassa?”

“Silloin kun me tää vanha painos kirjoitettiin niin elettiin vielä George W. Tyhmemmän aikaa.”

“Vähän niin kuin k tai k, kaste tai kuolema.”

“Tyhjentäkääpä sotainen arkkunne.”

“Näin teknisin termin: joku töppänä.

“Me voidaan ihan hyvin nostaa valistus tonne kaapin päälle ja ihailla sitä.”

“Riistä kapitalistia!”
Opiskelija alkaa kirjoittaa ylös
“Kynä pois!”

“Nyt jos joku haluaisi terrorisoida niin näin voi tappaa huonekasveja.”

“Kommunistit voittivat maailmansodan... Mitä helvettiä mä oon kirjoittanut?”

“Nukutte sitten pääsiäislomalla tai haudassa.”

“Mä en oo niistä Jaskan sanottuja-palstan jutuista yhtään kateellinen.”

“Seuraavaksi Talvipalatsiin. Eikun eihän me ollakaan Venäjällä! Kesäpalatsia mä tarkoitin.”

“Jaahas, kalanpää on teillä vielä syömättä.”

“Nää esimerkit on tämmöisestä punaisesta kirjasta. Ai että mä rakastan tätä, tää on vähän kuin se Maon punainen kirja.”

Torvi soi penkkariaamuna käytävässä:
“No nyt alkaa kuulostaa oikeelta.”

“No kas kummaa kun Venäjä tuli taas... Tää ei ollut mikään suunniteltu juttu.”

“Aina on pitänyt olla se joku kylmäpää, joka on pistänyt sen sienen suuhunsa ja katsonut, mitä tapahtuu.”

“Mä syötän sut tolle autolle!”

Renessanssin kirjoitusasusta:
“Kaksi kertaa SS-joukot, hyvä muistisääntö ... ehkä vähän kaukaa haettu.”

Opettaja: (näyttää kuvaa) Kukas tää on?
Oppilas: Johann Sebastian Bach.
Opettaja: Juu, hän on terveellinen Bach.

“Soini ois varmaan ollu hyvä sofisti aikoinaan.”

“Mielipidekysymys johon kerron kohta oikean vastauksen.”

“Haarahypytt on kiellettyjä! Ne on kristinuskon symboli.”

"Hyvää iltapäivää ja integroinnin iloa."

"Se oli niitä harvoja hetkiä kun olen ollut oman oppilaani orja."

Katsoo opiskelijan passia
"Sä oot syntynyt samana päivänä kuin Stalin kuoli!"

"Huomenna sytytetään toinen maailmansota ja siihen tarvitsette jotain kättä pidempää."

"Seksuaalisuus voi ilmetä esimerkiksi siten, että haluaa seksiä."

"Jos olette aina halunneet olla saksalaisia niin nyt on tilaisuus ottaa teidän toiveet huomioon."

"Jos joskus mietitte sodan aloittamista niin laskekaa tarkkaan kaikki kulut mitä siitä voi aiheutua, myös välillisesti."

"Harjoitelkaa paljon ja integroikaa paljon, mutta jos näätte unta, että integroitte kaveria niin sit pitää pitää pikku paussi."

"Eli oraakkelit tekivät oraakkeleita oraakkeleissa."

"Kyllähän siinä nyt negatiivinen konnotaatio pitäisi olla, langennut enkeli. Saatana."

Matematiikan opettaja toiselle:
"Onko sulla harppia lainaan, kun mun pitäis piirtää ihan oikea ympyrä."

"Andromedan galaksissa on Muumien kaltaisia olentoja."

"Voi voi, laskimet ahdistelevat toisiaan."

"Aamutunti, vaarallista näyttää videota."

"Tai sit voi olla sellanen tilanne, että on kaks pullaa ja pitää valita, kumman niistä syöt. Tai sit ehkä syöt molemmat."

"Älkää jakako mitään valtiota kahteen osaan, koska sit harmittaa."

"Mulla alko taas tää liitujen silppuaminen."

Kirjoittaa: Järkeä alettiin soveltaa...

"Nykyään sais melkein kirjoittaa 'järkeä alettiin soveltamaan', mutta älkää kirjoittako niin, se on kiellettyä Ressussa."

"Väärä vastaus! Neuronit eivät liikkuneet, sinä katala petturi!"

"Laittakaa listaan rasti jos olette paikalla ja ympyrä jos ette ole."

"No niin, vaientakaa toverinne."

"Eihän kaikki saksalaisetkaan saa näistä [yo-kuunteluista] kaikkia pisteitä. Mä oon testannut aika monella."

"Saksassa ei tunneta sääliä."

"Antaa mennä, höpötys käyntiin."

"Jos mä luen teille pientä punaista kirjaa ääneen, niin tuleeks siitä lainauksia Sanottua-palstalle?"

Kävelee käytävällä puhuvan oppilasryhmän ohi:
"Mikäs eliittikoulu tä nyt on? Kaks kirosanaa, ja vielä ne ällöttävimmät."

**"Mun täytyy
varmaan kattoo
Kung Fu Panda kun
mun golf menee
niin surkeasti."**

Ihmiselämässä... Kuten lentäessä-
kin on hyvä pitää
pää kylmänä.

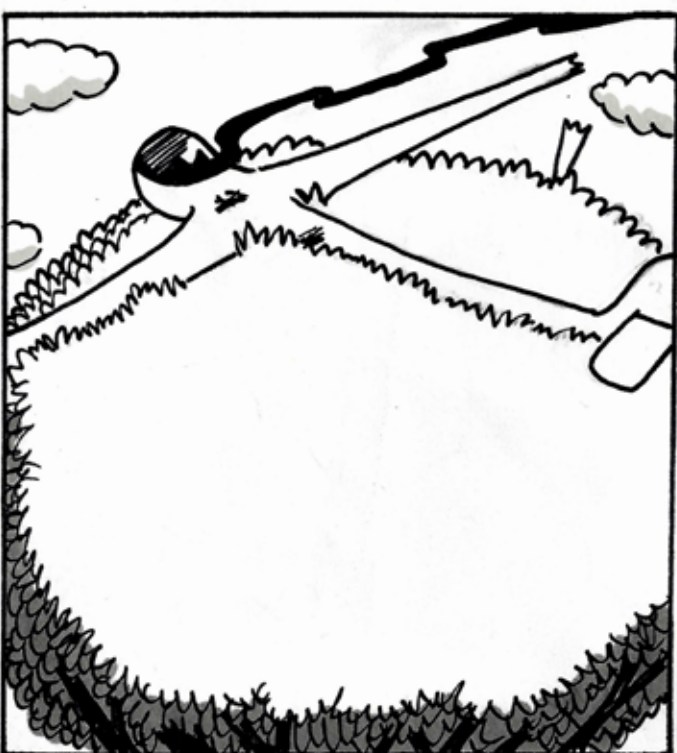
Hosuminen johtaa vain
hätköityihin päätöksiin
ja se taas...

Hmm?

Lapselliset taitolentäjät!
Nyt minä kyllä näytän
niille pröystäilijöille!

Niin... Piti sanomani että on se
parempi pitää jalat tukevasti
maassa vain.